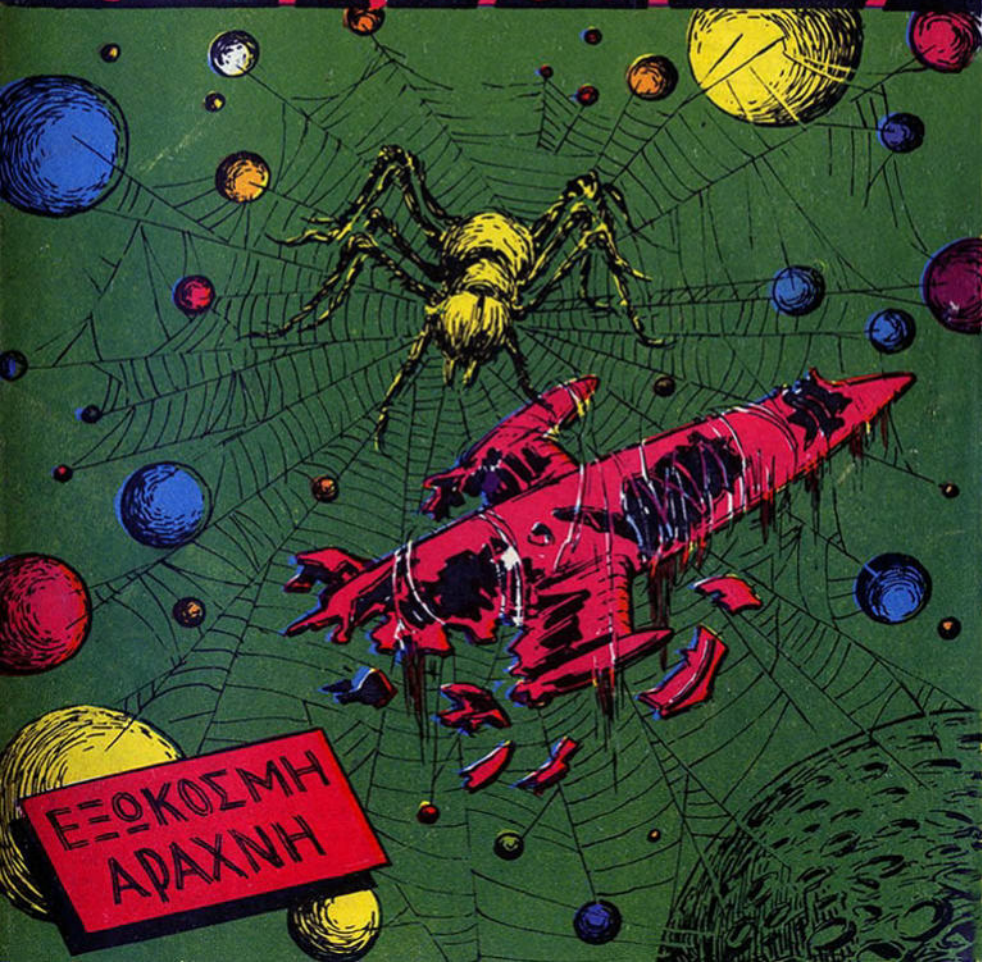

ΤΑΝ

ΤΕΥΧΟΣ 7

Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

ΕΞΟΚΟΣΜΗ
ΑΡΑΧΝΗ

Θησαυρός στα Άστρα

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΥΤΗ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΡΧ ΤΟ 2.657 ΜΕΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ.
ΑΡΧΙΖΕΙ ΣΤΟΝ ΑΣΤΡΟΠΙΜΕΝΑ ΝΟΕΛ ΟΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΠΑΡ-
ΜΑΡΙΣΜΕΝΟ ΤΟ ΕΠΙΒΑΤΙΚΟ ΔΙΑΣΤΗΜΟΛΟΙΟ "ΕΣΤΕΡ", ΚΑΠΕ-
ΤΑΝΙΟΣ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΜΠΑΡΤ, ΓΝΩΣΤΟΣ ΑΠΟ ΤΑ
ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΤΑΝ ΑΚΟΜΑ
ΗΤΑΝ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΣΤΟΛΟ ΤΗΣ ΓΗΣ.

Ο ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΤ Ο ΝΙΚ-
ΚΥ ΜΟΥΡΜΟΥΡΙΣΕ:
-ΜΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ, ΤΟ
"ΕΣΤΕΡ", ΘΑ ΓΙΝΗ ΚΟΥΚΛΑ!

ΤΟΥ ΜΠΑΡΤ ΟΜΩΣ ΤΟ ΒΛΕΜΑ ΕΙΝΑΙ
ΑΛΛΟΥ. ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ ΚΥΝΗΓΟΥΝ ΜΙΑ
ΝΕΑ ΚΙ'ΕΝΑΝ ΝΕΟ ΕΞΩ ΣΤΟ
ΛΙΜΑΝΙ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 35

ΕΞΩΚΟΣΜΗ ΑΡΑΧΝΗ

Τὰ πλανητόπλεια πέφτουν μοιραία στά δίχτυα πού πλέκει τὸ διαβολικὸ "Ον... Ἡ ἐφιαλτικὴ Ἐξώκοσμη Ἀράχνη.

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΝΑΝΟΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ θάλαμο διακυβερνήσεως τοῦ «Σύμπαν 1» βρίσκεται μόνος του ὁ Τζέε Μόρτιν, ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1 πρά-

«Εἶδαν ν' ἀπλώνεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους τὸ πιὸ ἀνατριχιαστικὸ νεκροταφεῖο...»

κτωρ τῆς "Εφ Μπι" Αἰ. Τὸ με γαλόπρεπο πλανητόπλοιό του τὸ πρῶτο πού ἐφίαξαν ἄνθρωποι τῆς Γῆς καὶ ἐσπέρασαν μ' αὐτὸ τὰ ὄρια τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, σχίζει τὸ κενὸ μὲ ἐξέφρενη ταχύτητα.

Ὁ Τζέε δὲν κάνει τίποτα γιὰ νὰ ὀδηγή τὸ σκάφος. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἔχει πάρει πιά τὸν δρόμο καὶ τὴν ταχύτητά του. Ἐχει μπεῖ στὴν τροχιά που τοῦχει καθωρίσει ὁ Τάν, τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι καὶ μ' αὐτὴν πρέπει νὰ βρεθῆ στο ἡ-

λιακό σύστημα του πλανήτη Ζάργκα που είναι το τερματικό της άποστολής τους.

Μιά ρυτίδα σχίζει βαθειά το φαρδύ μέτωπο του Τζόε. Μιά τρομερή ανησυχία σκιάζει τα μάτια του. Κυττάζει με φανερή αγωνία τα διάφορα όργανα του πλανητόπλοιού πάνω στα άμυτρητα καντράν που υπάρχουν εκεί μέσα και τελικά το βλέμα του καταλήγει πάντα πάνω σ' ένα μικρό σημαδάκι που υπάρχει μέσα στην στρογγυλή οθόνη της τηλεοράσεως. Φαίνεται πως αίτια όλης της ανησυχίας και της αγωνίας του είναι αυτό το μικρό, λευκό σημαδάκι.

Τελευταία διευθύνει το αριστερό χέρι του σ' ένα ταμπλό μικροφωνικών εγκαταστάσεων και κατεβάζει έναν διακόπτη.

— Τάν! μουρμουρίζει σιγά. Είσαι ξύπνιος;

— Ναι, αποκρίνεται η φωνή του άγοριού μέσα από την καμπίνα του διάστημοπλοιού. Όλοι είμαστε ξύπνιοι και κουβεντιάζομε!

Ο Τζόε σουφρώνει τα χείλια του με δυσαρέσκεια. Δεν θάθελε να μιλήση μπροστά σε όλους για την παρατήρησή του. Αν η ιδέα που έχει περράσει από το μυαλό του δεν είναι σωστή δεν θέλει να ανησυχήσει άδικα τα παιδιά που ταξιδεύουν μαζί του. Καθώς συλλογίζεται τι πρέπει να πη ακούει πάλι τη φωνή του Τάν:

— Λοιπόν, κύριε Μάρτιν; Συμβαίνει τίποτα;

— Δεν ξέρω ακριβώς, αποκρίνεται μασημένα. Βλέπω ένα λευκό σημαδάκι μέσα στην τηλεόραση που δεν θάπρεπε να υπάρχει. Τυχαχίσιον κατά τη γνώμη μου. Δεν ξέρω καλά. Ίσως εσύ μπορείς να καταλάβεις περισσότερα από μένα αν έρθης να ρίξης μια ματιά.

— Έρχομαι άμέσως! Πραγματικά σε ελάχιστα δευτερόλεπτα το υπερκόσμιο άγρι κάνει την εμφάνισή του μαζί με τη Ρένα και τη Ντάινα.

Ο Τζόε του δίνει το λευκό σημαδάκι μέσα στην οθόνη της τηλεοράσεως. Ο Τάν το παρατηρεί με προσοχή και άμέσως μιιά σκιά ζωγραφίζεται και στα δικά του μάτια. Χωρίς να πη τίποτε ορχίζει να εξετάζη με την ίδια πάντοτε προσοχή και όλα τα υπόλοιπα όργανα πλεύσεως του σκάφους.

— Τρέχομε όσο πάμε και περισσότερο! λέει με έκπληξη.

Ο Τζόε πετάγεται έρθιος από τη θέση του και τρέχει κοντά του.

— Πώς διάβολο μπορεί να συμβαη κάτι τέτοιο; μουρμουρίζει ανήσυχα. Οι πύραυλοι δεν είναι καν αναμμένοι για να υποθέσωμε ότι έπαθε βλάβη το μηχάνημα που τους τροφοδοτεί με ενέργεια.

— Συμβαίνει και κάτι άλλο άκόμα πιο σοβαρό! μουρμουρίζει στο τέλος παρατηρών-

τας τόν Τζόε στα μάτια. Βγαίνομε από την τροχιά μας! Έχομε πάψει να ακουθοούμε την τροχιά του Ζάργκα! Στρίβομε προς ένα άλλο ηλιακό σύστημα στο οποίο ανήκει ο μικρός αυτός, λευκός πλανήτης!

—Μ' άλλα λόγια πηγαίνομε γραμμή καταπάνω του! λέει ο Τζόε τρομαγμένος.

—Ακριβώς! Ο πλανήτης αυτός είναι από τους τρομερώτερους κινδύνους που μπορεί να συναντήσει ένα πλανητόπλοιο στο Διάστημα!

—Θάσαι κανένας άστεροειδής σαν τόν Νόβα! ψελλίζει ο Τζόε.

Ο Ταν αρχίζει να κάνει ώρισμένους χειρισμούς στα μηχανήματα του πλοίου τους. Ο Τζόε τόν βλέπει με έκπληξι να βάζει σε λειτουργία τους πλαγίους πυραύλους του «Σύμπαν Ι». Ταυτόχρονα τήν ώρα που κάνει αυτούς τους χειρισμούς, αποκρίνεται στα λόγια του πράκτορος της Έφ Μπι Αϊ:

—Όχι δέν είναι ακριβώς σαν τόν Νόβα. Εκείνος ήταν (*) ένας απλός άστεροειδής και όλοι οι μικροί πλανήτες του είδους του ονομάζονται με τήν ίδια ονομασία: «Νόβα», που σημαίνει «Νάνος», ακριβώς για τόν μικρό μέγεθος τους. Μέσα στο ένα δισεκατομμύριο όμως τέτοιους

«Νόβα», μπορείς να συναντήσεις κι έναν «Χουάιτ Νόβα», (***) σαν κι αυτόν που βλέπομε τώρα μέσα στην τηλεόρασι.

—Και σε τί διαφέρει αυτός από τους άλλους;

—Τά άτομα ενός τέτοιου πλανήτη, αποκρίνεται, παρουν σιάζουν τεράστια πίεσι στα ηλεκτρόνια τους με αποτέλεσμα να πολλαπλασιάζεται αφάνταστα τόν βάρος τους. Τά τρομερά αυτά μικρά άστρα, έχουν σε όγκο ενός τετραγωνικού πόντου βάρος πενήντα πέντε δόκκληρών τόννων! Δηλαδή ένα ζάρι του πλανήτη αυτού, ζυγίζει περίπου οραναταπέντε χιλιάδες δκάδες!

Ο Τζόε Μάρτιν σφυρίζει με θαυμασμό.

—Σκέφουν αυτούς που θά παίζουν τάβλι εκεί πάνω! μουρμουρίζει γουρλώνοντας τά μάτια του.

Ο ΤΑΝ δέν έχει κέφι να γελήσει με τόν καλαμπόκι του Τζόε. Ούτε και κανένας άλλος από κεί μέσα όμως. Τόν υπερκόσμιο αγόρι αρχίζει να δυναμώνει τήν έντασι των πλαγίων πυραύλων. Τόν μεγάλο πλανητόπλοιο

*) Διάβασε τόν τρίτο τεύχος του «ΤΑΝ» με τίτλο: «ΤΡΟΜΟΣ ΑΠ' ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΝΟΒΑ».

**) «Χουάιτ Νόβα» εστί η Λευκός Νάνος.

τραντάζεται δυνατά, σαν ξαναλεωφορείο που από τον ασφαλτοστρωμένο δρόμο μπαίνει ξαφνικά με μεγάλη ταχύτητα σ' έναν καρρόδρομο στρωμένον με πέτρες.

—Δεθίητε γρήγορα στα καθίσματά σας! φωνάζει. Μπορεί να γίνει μεγάλο κακό μέχρι να καταφέρουμε να ξεκολλήσουμε — αν τὰ καταφέρωμε!

—Νὰ ξεκολλήσωμε από πού; ρωτάει η Ρένα.

—Από τον Λευκό Νάνο! 'Η τρομερή έλλειξη του μάς τραβάει με τιτάνια δύναμη να πάμε να τσακιστούμε επάνω στην επιφάνειά του! Εύτυχώς που ο κύριος Μάρτιν τον διέκρινε στην τηλεόρασι από πολλά εκατομμύρια χιλιόμετρα μακριά και πιθανόν οι πύραυλοί μας να καταφέρουν να νικήσουν την έλλειξη του. 'Η δόνησις όμως που θα υποστή το σκάφος αν γίνη αυτό, θα είναι τρομαχτική. Πρέπει να είμαστε όλοι δεμένοι!

Κανείς δεν φέρνει αντίρρηση σ' ό,τι λέει το καταπληκτικό παιδί που οι γνώσεις του ξεπερνούν τις γνώσεις δέκα μαζί σοφών. Μέσα σε δευτερόλεπτα έχουν δεθῆ στερεά με τις μεταλλικές ζώνες τους. Το τράνταγμα του σκάφους όσο πάει και γίνεται δυνατώτερο.

—Προσοχή!, φωνάζει ο Τάν. Θα δώσω στους πυραύλους όλη τους την ένταση! "Αν δεν ξεκολλήσωμε και

τώρα, κάντε την προσευχή σας!

Τὰ άπαλά, μακριά χέρια του κατεβάζουν με καταπληκτική ήρεμιά διάφορα κουμπιά. Το τράνταγμα του «Σύμπαν Ι» γίνεται ένας τρελλος χορός μέσα στο "Άδειο Διάστημα. Αυθόφοβερές δυνάμεις παλεύουν στο Χάος! 'Η δύναμις του ανθρώπου που δημιούργησε τους ατομικούς πυραύλους και ή κολοσσιαία δύναμις του άπασου Λευκού Νάνου, που φωσφορίζει τρομαχτικά μέσα στην όθόνη της τηλεόρασεως.

Ξαφνικά ή μικρή 'Ελληνοπούλα ή Ρένα ξεφωνίζει:

—Κι' ο Τζίπυ;

"Όλοι κερώνουν. Πραγματικά έχουν ξεχάσει τον δυστυχισμένο άραπάκο. Μέσα στην άγωνία της δραματικής αυτής στιγμής κανένας τό μυαλό δεν έχει πάει σ' αυτόν. "Όταν ο Τζόε φώναξε τον Τάν μέσω του έσωτερικού τηλεφώνου του «Σύμπαν Ι», ο Τζίπυ ήταν μαζί τους, στην καμπίνα του σκάφους. Δεν ήρθε όμως μ' αυτούς στον θάλαμο έλέγχου, προτιμώντας να μείνη στο κρεβάτι του. "Αν όμως ξεκολλήση ξαφνικά τό διαστημόπλοιο από την έλλειξη τοῦ τρομεροῦ Λευκού Νάνου και ο φτωχός Τζίπυ έσκοφενδονισθῆ από τό κρεβάτι του, ύπάρχει κίνδυνος να σκοτωθῆ αν χτυπήση τό κεφάλι του με φόρα επάνω σε κανένα σιδερο.

"Ο Τζόε Μάρτιν τινάζεται

τρομαγμένοι στη θέση του. Αισθάνεται τύψεις που πρώτος αυτός δεν έχει θυμηθῆ τὸν Τζι:που τόσο ὥρα. Τὰ δάχτυλά του ἀρχίζουν νὰ ἀποσυνδέουν τὰ δυὸ κομμάτια τῆς μεταλλικῆς ζώνης πού τὸν κρατᾶει δεμένο ἀπ' τὸ στομάχι.

—Τί κάνετ' ἐκεῖ; ξεφωνίζει με ὄλη του τῆ δύναμι ὁ Τάν για ν' ἀκουστῆ πάνω ἀπὸ τ.ν ἔκκωφαντικὸ θόρυβο πού κί:νει τὸ «Σύμπαν Ι» καθὼς κλυ δωνίζεται τόσο τρομερά.

—Θὰ πάω νὰ φέρω τὸν Τζι:που! μουρμουρῶζει ὁ Μάρτιν.

—Δὲν θὰ προλάβετε! Θὰ σκοτωθῆτε! Θὰ πῆγαινα ἐγὼ για δὲν πρέπει νὰ σφῆσω τὴ διακυβέρνησι τώρα!

—Θὰ πάω! ἔνανtlει μὴ πείσμα ὁ Τζόε. Θὰ προσέξω. Μὰ καὶ νὰ σκοτωθῶ θὰ μοῦ εἰζει γιατί ἔπρεπε νὰ θυμηθῶ τὸν καυμένο τὸν ἀραπάκο μου τόσο ὥρα!

Τὰ δυὸ κομμάτια τῆς μεταλλικῆς του ζώνης ἔχουν ἀποσυνδεθῆ. Ὁ Τζόε Μάρτιν πετάγεται ὀρθιος.

ΤΟ «ΣΥΜΠΑΝ Ι.» τινάζεται ἀξαφνα μέσα στοῦ χάος σὰν κάποιο χέρι ἑνὸς ἀόρατου Τιτάνος νὰ τοῦ ἔδωσε ἕνα φοβεροῦ χτύπημα. Τὰ πάντα στριφογυρίζουν ἐκεῖ μέσα καὶ τρίζουν ἀνατριχιαστικά σὰν νὰ πρόκειται νὰ ξεκολλήσουν για νὰ διαλυθοῦν στοῦ Κενό.

Τοῦ Τζόε Μάρτιν τὰ χέρια ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ κάθισμά του. Ἡ δόνησις εἶναι ἀκατανίκητη. Πέφτει πάνω στοῦ καντράν ἐλέγχου τῆς βαρύτητος καὶ ἐν συνεχείᾳ πηγαίνει καὶ σωριάζεται πάνω στοῦ ταμπλό ἐλέγχου τοῦ ἀτομικοῦ φωτι-

«Ὁ Λευκὸς Νάνος φωσφόριζε ἀπαίσια μέσα στὴν ὀθόνη τῆς τηλεοράσεως...»

σμού. Σπινθήρες ξεπετάγονται καθώς οι άλλοι μοχλοί άνεβαιίνουν κι' άλλοι κατεβαίνουν από το χετύπημά του κορμιού του. Τὰ φῶτα ἀναβοσβύνουν στὰ διάφορα καντράν και μέσα στον θάλαμο διακυβερνήσεως τὸ ἄσπρο φῶς ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸ κόκκινο τοῦ κινδύνου, λές και ὁ ἀψυχος ἀτομικός ἠλεκτρισμός και ταλαβαίνει κι' αὐτὸς πῶς κάτι τρομερὸ συμβαίνει μέσα στὸ πελώριο πλανητόπλοιο. Ἡ Νταίνα και ἡ Ρένα ξεφωνίζουν τρομαγμένες. Νομίζουν πῶς ὁ Τζέθε θὰ σκοτωθῆ καθὼς και τρουβαλιάζεται πάνω στὰ μετὰλλινα τοιχώματα τοῦ θαλάμου διακυβερνήσεως.

Εὐτυχῶς τὸ τράνταγμα τοῦ σκάφους δὲν διαρκεῖ πολὺ. Μόλις τὸ «Σύμπαν Ι» ξεφεύγει ἀπὸ τὴν ἔλξι τοῦ τρομεροῦ «Νάνου» και ἀλλάζει τρὸ χιὰ μέσα στὸ "Ἀπειρο, σταθεροποιεῖ ἀμέσως τὴν πορεία του σὲ μιὰ καινούργια, τυχαία τροχιά.

Ὁ Τάν και οἱ δυὸ κοπέλλες λύνουν ἀμέσως τὶς ζῶνες τους και τρέχουν νὰ βοηθήσουν τὸν πράκτορα τῆς "Ἐφ Μπι "Αἶ. Ὁ τελευταῖός αὐτὸς σηκώνεται ἀπὸ κάτω πρὶν φτάσουν κοντὰ του οἱ φῶλοι του και πρῶτος αὐτὸς φαίνεται ξαφνιασμένος ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι στέκει πάνω στὰ πόδια του. Ψαχουλεύει τὸ κεφάλι του και τὰ πλευρά του μετὰ δάχτυλά του γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ἔχη σπάσει τίποτε. Ὅλα ὁμως φαίνονται

πῶς εἶναι γερά.

—Πῶς εἶσαι Τζέθε; ρωτᾷ με λαχτάρῳ ἡ Νταίνα.

—Περίεργως ὄλο μου τὸ σῶμα εἶναι ἀκέραιο! τῆς ἀποκοινεταί χαμογελαστός.

Ἄλλα γρήγορα κατσουφιάζει πάλι. Τὰ μάτια του γεμίζουν ἀνησυχία και ἀγωνία.

—Ἐκεῖνο ὁμως ποῦ δὲν ἔπαθα ἐγὼ μπορεῖ νὰ τῶχει πάθει ὁ καιμένος ὁ Τζέπου! λέει και ἡ φωνή του τρέμει. Πρέπει νὰ τρέξωμε νὰ τὸν βροῦμε!

Κανείς δὲν εἶναι λιγώτερο ἀνησυχος ἀπ' αὐτὸν γιὰ τὴν τύχη τοῦ μικροῦ ἀραπάκου ποῦ ὄλοι τὸν ἀγαποῦν γιὰ τὴν ζωηρότητα και τὴν ἐξυπνάδα του. Εἶναι ἔτοιμοι νὰ τρέξουν πρὸς τὴν πόρτα τοῦ θαλάμου διακυβερνήσεως ποῦ ὀδηγεῖ στὴν καμπίνα τοῦ πληρώματος τῆς ρουκέτας.

Τὴ στιγμή ὁμως ποῦ κάνουν νὰ ξεκινήσουν, ὁ ἴδιος ὁ Τζέπου ἐμφανίζεται στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας αὐτῆς!

Εἶναι ὁμως ἕνας Τζέπου ἀγνώριστος. Πρῶτα - πρῶτα παραπατάει σάν μεθυσμένος κι' ἕνα παράξενο μουγκρητὸ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του. Μετὰ χέρια του κρατιέται ἀπὸ τὰ τοιχώματα τοῦ πλανητόπλοιο γιὰ νὰ μὴ πέσῃ. Μὰ τὸ φοβερώτερο ἀπ' ὅλα εἶναι τὸ κεφάλι του ποῦ παρουσιάζει ἕνα πραγματικὰ ἐφιαλτικὸ θέαμα. Πάνω στὸ μέρος ποῦ ὕπῃρχε κάποτε τὸ κεφάλι τοῦ δύστυχου Τζέπου, δὲν διακρίνεις τώρα παρὰ ἕναν

άμορφο, κατακόκκινο δγκο! Ούτε μάτια, ούτε μύτη, ούτε στόμα, ούτε αυτιά, ούτε μαλλιά υπάρχουν επάνω σ' αυτό!... Ένας πολτός μόνο κατακόκκινος είναι ολόκληρο. Και τὸ κολασμένο αὐτὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ ὁποῖο κόκκινα κομματάκια πέφτουν κάθε τόσο καὶ κατακυλᾶνε πάνω στὰ ροῦχα του, εἶναι θαρρεῖς μεγαλύτερο ἀπὸ ὅ,τι ἦταν μέχρι τώρα τὸ κανονικὸ κεφάλι τοῦ Τζίψου ποὺ γνῶρίζαν οἱ ὑπὸλοιποὶ ἀστροναῦτες μας.

Μιά σπαρακτικὴ κραυγὴ φρίκης καὶ τρόμου βγαίνει ταυτόχρονα ἀπὸ τὰ στόματα τῆς Ρένας καὶ τῆς Ντάινας. «Ὅλοι περιμένουν νὰ δοῦν τὸ πλάσμα αὐτὸ ποὺ ὡς τώρα ἦταν ὁ Τζίψου, νὰ σωριάζεται μετὰ τὰ μούτρα στὸ δάπεδο τῆς ρουκέτας γιὰ νὰ μὴ ξανασηκωθῆ ποτὲ πιά. «Ὅλων ἡ φρίκη εἶναι τόση ποὺ κανεὶς δὲν τολμᾶει νὰ τὸν πλησιάσῃ. Καὶ τότε, ξαφνικὰ ἢ γνῶριμη φωνὴ τοῦ Τζίψου, χωρὶς καμμιά ἀλλαγὴ, βγαίνει μέσα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ κεφάλι:

—Ω, Μάσα Τζόε καὶ Μάσα Τάν! Τζίπους βλέπεις ἑσᾶς πολὺ θαμπά! Τζίπους κάτι ἔπαθες ξαφνικά! Μεγάλο κακὸ ἔγινε ἐκεῖ σὲ ἄλλο σωματίο ποὺ ἦταν Τζίπους! Ἐδῶ βλέπεις Τζίπους, ὅλα ἀκόνητα! Ἐκεῖ, ἄλλο δωμάτιο ὅλα χοροπηδᾶς καὶ ὅλα τρίζεις! Τζίπους πολλὲς τοῦμ περὶ πῆρες! Κεφάλι σου χτύ-

πησες πάρα πολὺ! Κόντεψες σκοτωθεῖς φτωχὸς. Τζίπους!

ΑΦΝΙΚΑ ὁ Τζόε Μάρτιν ξεσπάει σ' ἓνα τρελλὸ γέλιο! Γελάει σὰν νὰ διασκεδάζῃ ἀφάνταστα. Τὸ γέλιο του εἶναι νευρικό ὅπως εἶναι πάντα τὸ γέλιο ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν ξαφνικό καὶ ἀδικο τρόπο. Τὸ κορμὶ του τραντάζεται ολόκληρο ἀπ' αὐτὸ. Μουρμουρίζει πνιγμένος:

—Πανάθεμά τον!... Πανάθεμά τον τὸν... σατανᾶ! Μὰ δὲν... δὲν βλέπετε λοιπόν;... Δὲν βλέπετε πῶς... εἶναι... πῶς εἶναι χωμένος ολόκληρος μέσα στὶς μαρμελάδες;

Ὁ Τζόε ἔχει ἀπόλυτο δικιο! Ὁ τρελλο Τζίψου ἔχει χωθῆ μετὰ τὰ μούτρα-ἀγνωστο μετὰ ποιὸν τρόπο — μέσα στὶς μαρμελάδες κι' ἐκεῖνες εἶναι ποὺ τόση ὥρα φαίνονταν γιὰ αἵματα στοὺς τρομαγμένους ἀπὸ τὴν τρομερὴ περιδίνηση τοῦ «Σύμπαν Ι» ἀστροναῦτες. Καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ μάθουν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιο πῶς ἔγινε αὐτό. Ὁ πάντοτε λαίμαργος καὶ πάντα λιχούδης Τζίψου, δὲν εἶχε ἀκολουθήσει τὴν Ντάινα καὶ τὴ Ρένα, ποὺ μαζί με τὸν Τάν εἶχαν τρέξει στὸ κάλεσμα τοῦ Τζόε, ἀκριβῶς γιὰ νὰ πάῃ στὴν ἀποθήκη ποὺ φύλαγαν τὰ ἐφόδιά τους. Μόλις λοιπὸν ἔφυγαν οἱ δύο καπέλλες καὶ τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι, ἐκεῖνος εἶχε χωθῆ μέσα στὴν τελευταία αὐτὴ καὶ χωρὶς κα-

θόλου κόπο είχε ανακαλύψει πηχτή, κατακόκκινη μαρμελάδα. Την ώρα όμως που άνοιξε το δοχείο και άρχισε να τρώη, ο Τάν κατέβασε τους μοχλούς των πυραύλων και το «Σύμπαν Ι» άρχισε τον τρελλό χορό του. Ο λαίμαργος Τζίτσι μ' όλον τον φόβο του, δέν παράτησε τη μαρμελάδα, μ' απεναντίας έξακολουθούσε να τρώη όσο πορούσε γρηγορώτερα. Και ξαφνικά το σκάφος ξεκόλλησε από την έλξι του «Λευκού Νάνου» και ο άραπάκος πήγε και χώθηκε με δλόκληρο το κεφάλι μέσα στο μεγάλο δοξνα δοχείο με μιχ υπέροχη χεση της μαρμελάδας. Αυτό ήταν που τον προφύλαξε και δέν το έσπασε σ' αλήθεια πάνω σε κανένα μεταλλικό τοίχωμα, με τίς τουμπες που πήρε!

Ήταν μι' από τίς ελάχιστες φορές που ένα ελάττωμα σαν την λαίμοργία είχε καλό αποτέλεσμα!

ΟΦΘΑΛΜΑΠΑΤΗ ;

ΑΛΛΗ ΦΟΡΑ ίσως να γλεντούσαν με την καρδιά τους με το πάθημα του τρελλο - Τζίτσι. Τώρα όμως δέν υπάρχει καιρός να άσχοληθούν περισσότερο μαζί του, τουλάχιστον για την ώρα. Ο Τάν πηδάει στο καντράν ελέγχου πήσεως και παρακολουθεί τη νέα πορεία τους. Ο Τζόδε τρέχει κι' αυτός δίπλα του γεμάτος

άνησυχία. Τα μάτια τους καρφώνονται στην τηλεορατική όθόνη. Ο «Νάνος» έχει σχεδόν πάψει να διακρίνεται εκεί μέσα. Ένας άλλος πλανήτης όμως, πολύ μεγαλύτερος έχει πάρει τη θέση του τώρα στο κέντρον της όθόνης.

— Από που στόν δαίμονα ξετρόπωσε πάλι αυτός; μουρμουρίζει γεμάτος έκπληξι ο Τζόδε.

— Είναι ένα αρκετά μεγάλο άστρο, λέει ο Τάν ήρεμα. Δέν έχομε όμως καμμι' δουλειά μ' αυτό. Το καλύτερο είναι να το αποφύγωμε πριν φτάσωμε κοντά του κι' άρχιση να μ' άραβ' κι' αυτό με την έλξι του.

— Ν' άνάψω τους πλάγιους πυραύλους; ρωτάει ο Τζόδε.

— Ναι, αλλά όχι πάλι τους άριστερους γιατί θ' άφύσωμε πάλι στην τροχιά του Λευκού Νάνου και μάλιστα αυτή τη φορά τόσο κοντά του που δέν θ' άχωμε γλυτωμό!

— Θ' άβλώ μπρός λοιπόν, τους δεξιούς! λέει ο Τζόδε άποφασιστικά και καθώς ο Τάν συγκατανεύει τρέχει στο καντράν των πυραύλων και κατεβάζει δυό μοχλούς.

Για λίγα δευτερόλεπτα μένουν άφωνοι και περιμένουν. Τίποτα όμως δέν συμβαίνει. Καμμι' ώθησις στο σώμα τους δέν τους δείχνει πως αλλάζουν πορεία. Ο Τζόδε κατεβάζει και τρίτον μοχλό μ' άλι δέν συμβαίνει άπολύτως τίποτα. Οί άστροναύτες μας

κουττάζονται με άνησυχία.

—Τί διάβολο! μουγκρίζει θυμωμένος ο Τζόε. Τί σημαίνει πάλι αυτό; "Ανοιξα και την έντασι τους και πάλι δέν λέει νά κουνήση πρὸς τὰ δεξιά!

—Μπορεί νά έπαθαν άπλουστατα καμμιά βλάβη τὰ μηχανήματα πού τροφοδοτοῦν τούς δεξιούς μας πυραύλους! έξηγεί με ήρημη φωνή τὸ ὑπερκέσμιο άγόρι.

‘Ο Τζόε όμως πού εἶναι φύσει δεξύθυμος, μουγκρίζει ξανά, θυμωμένος.

—Και όλα τώρα ήταν άνάγκη νά βρεθούν; Αὐτοί οἱ κύριοι πύραυλοι άκριβῶς τή στιγμή πού τούς εἶχαμε άνάγκη βρέθηκαν νά χαλάσουν;

‘Ο Τάν χαμογελάει. Ξέρει τόν χαρακτήρα τοῦ μεγάλου φίλου του, πού δέν εἶναι καθόλου κακός, αλλά άνυπόμονος και ζωηρός σαν μικρό παιδί.

—Ξεχάσατε, κύριε Μάρτιν, τού λέει μαλακά, για νά τόν παρηγορήση, τήν τρομερή περιδίνση στήν όποία εἶχαμε πέσει: Ξεχάσατε τὰ τραντάγματα και τούς κλυδωνισμούς πού τράβηξε τὸ καυμένο τὸ πλανητόπλιό μας; Γή στιγμή πού λέγαμε πῶς όλα έδῶ μεσα θά ξεκολλήσουν και θά διαλυθοῦν; Δέν εἶναι καθόλου περίεργο και άδικοιολόγητο νά χάλασαν μερικά μηχανήματα με όλα αὐτή τή φασαρία! Θάταν εξαιρετικά περίεργο αν συνέβαινε τὸ αντί-

θετο. "Ισα-ίσα θαυμάζω τὸ σκάφος μας για τήν γερή κατασκευή του!

‘Ο Τζόε μωτρωνει ελαφρά και κάνει ότι μπορεί για νά άποφύγη τὸ έπιτιμητικό βλέμμα τῆς μνηστῆς του Ντάϊνας.

«Όλο τὸ κεφάλι τοῦ Τζόε π μπῆκε μέσα στὸ δοχείο με τῆ μαρμελάδα...»

— Έσὺ πάντα μὲ ὄλα εἶσαι εὐχαριστημένος! Λέει τοῦ Τόν. Λοιπὸν, καὶ τώρα τί θὰ κάνωμε, κύριε... ναύαρχε, ποῦ δὲν δουλεύουν οἱ δεξιὸι πύραυλοί μας;

— Ἀπλούστατα τὸ μόνο ποῦ μᾶς ἀπομένει: Θὰ προσγειωθοῦμε πάνω σ' αὐτὸν τὸν ἀγνωστο κόσμο ποῦ βρισκόμαστε κοντά του καὶ ἐκεῖ θὰ δι-ορθώσωμε τὴ βλάβη. Πρῶτα ἐννοεῖται — θὰ ἐλέγξωμε τοὺς ὑπολοίπους πυραύλους μας γιὰ νὰ δοῦμε ἂν λειτουργοῦν κανονικά.

Χωρὶς ἄλλη συζήτησι τὸ ὑπερκόσμιο ἀγῶρι ἀρχίζει μὲ γρήγορες κινήσεις τὸν ἔλεγχο τῶν πυραύλων καὶ ἔξακριθῶνε πὼς βρίσκονται ὄλοι σὲ καλὴ κατάστασι. Δὲν μένει, λοιπὸν τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ περιμένουν νὰ φτάσουν κοντινέτερα στὸν ἀγνωστο αὐτὸν κόσμο γιὰτὶ ἀκόμα εἶναι ἀρκετὰ μακριὰ καὶ νὰ προσγειωθοῦν. Ὅσο πλησιάζουν, τόσο ἡ ταχύτητα τοῦ σκάφους δυναμώνει, ὅπως δεῖχνουν τὰ διάφορα ταχυμετρικὰ ὄργανα τοῦ «Σύμπαν 1». Ἐχει ἀρχίσει καὶ τοὺς τραβᾶ ἡ ἔλξις τοῦ κόσμου αὐτοῦ. Βέβαια ἡ ἔλξις αὐτὴ δὲν ἔχει καμμιά σύγκρισι μ' ἐκείνην τοῦ Λευκοῦ Νάνου. Εἶναι ἡ φυσιολογικὴ ἔλξις ἐνὸς πλανήτου καὶ ἀρκεῖ νὰ βάλουν μπρὸς τοὺς ἐμπρόσθιους πυραύλους τοῦ σκάφους γιὰ νὰ τοῦ κόψουν τὴ φάρα καὶ νὰ προσγειωθοῦν ὁμαλά. Ἔστω κι' ἂν δὲν ἔχη ἀτμόσφαιρα.

Ἐαφνικὰ ἡ Ντάϊνα βγάζει μιὰ κραυγὴ φρίκης καὶ μαζί της ὄλοι οἱ ἄλλοι ἐστρωναῦτες νοιώθουν μιὰ παγερὴ ἀνατριχίλλα θανάτου νὰ κλοφορῇ στὶς φλέβες τους.

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ὄλοτρο γ γ υ λη δθῶνη τῆς τηλεσ ρ ἰ α σ ε ως σχηματίζε-ται μιὰ εἰκόνα ἐφιαλτικὴ. Ἄ-τὸ τὸν πλανή-η ποῦ πλησι-ίζουν καὶ φαί-νεται μεγαλό-τερος ἀπ' ὀ-

λους τοὺς ἄλλους μέσα σ' αὐ-τήν, ξεκινᾷ ἕνας φανταστικὸς ἰσθὸς ἀράχνης ποῦ πλέκεται σ' ὀλόκληρο τὸ Διάστημα καὶ οἱ ἄκρες του καταλήγουν στοὺς ἄλλους πλανῆτες τοῦ ἡ-λιακοῦ συστήματος! Πάνω σ' αὐτὸν τὸν ἰσθὸ εἶναι αἰχμαλω-τισμένο ἕνα παμπάλαιο καὶ ἐ-ρειπωμένο διάστημόπλοιο. Τὸ σκάφος του ἔχει σαπίσει ἀπὸ τὶς χιλιετηρίδες ποῦ ἔχουν δι-αβῆ ἀπὸ πάνω του κι' ἔχει κα-τακουρελιασθῆ. Κομμάτια του ἔχουν πέσει σὰν σκέλεθρα κι' ἔχουν κι' αὐτὰ ἀπομείνει με-τέωρα στὸ Διάστημα, πιασμέ-να ἀπὸ τὶς κλωστὲς τοῦ ἐφι-αλτικοῦ ἰσθοῦ. Καὶ μὲς στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ ἀπίθανου καὶ κολασμένου ἰσθοῦ ποῦ λές κι' ἔχει ἀγκαλιάσει ὀλόκληρο τὸ Σύμπαν μπροστά τους, πα-

ραμονεύει μια κολοσσιαία άραχνη που τό μέγεθός της είναι μεγαλύτερο ακόμα κι' από τό μέγεθος τών πλανητών που τήν περιτριγυρίζουν. (*)

‘Ο Τζίτσου, μέ τις μάρμελάδες ακόμα στά μούτρα αρχίζει νά σταυροκοπιέται και νά τρέμη δλόκληρος σαν τήν καλαμιά. “Όλοι οι έλλοι γουρλώνουν τά μάτια τους μέ τρόμο και στά πρόσωπά τους ζωγραφίζεται ή φρίκη και ή κατάπληξις. Μένουν μαρμαρωμένοι μπροστά σ’ αυτό τό θέαμα που σίγουρα και ή ίδια ή κόλασις δέν έχει μέσα της κάτι τό πιο έφιαλτικό απ’ αυτό.

Μά ή εικόνα τής «έξώκοσμης άραχνης» δέν διαρκεί πολύ στην όθόνη τής τηλεόρασεως. “Ετσι όπως παρουσιάστηκε ξαφνικά και άπροεδοποίητα, έτσι χάνεται πάλι από τά μάτια τους. Λές κι' ήταν κάτι σαν τά φαινόμενα του άντικατοπτρισμού που παρουσιάζονται στις έρήμους και δείχνουν στους όδοιπόρους όράματα που δέν υπάρχουν στην πραγματικότητα.

‘Ο πράκτωρ τής “Εφ Μπι “Αϊ γυρίζει και κυττάζει σατισμένος τούς συντρόφους του.

—Είδατε κι' έσείς αυτό που είδα κι' έγώ; μουρμουρίζει έρωτηματικά και είναι βέβαιος πώς μόνο εκείνος έχει

όνειρευτή αυτόν τόν φριχτό έφιάλη.

“Όμως ή όπάντησις που παίρνει τόν άπογοητεύει. “Όλοι έχουν δη τήν «έξώκοσμη άραχνη». Και όλοι τήν έχουν χάσει από τά μάτια τους πάλι τήν ίδια στιγμή που συνέβη και σ' αυτόν!

Μά μ' όλο που τό γεγονός αυτό είναι τό τρομερότερο απ' όσα τούς έχουν συμβη από τή μέρα που για πρώτη φορά άφησαν τή Γη για νά διασχίσουν τό Ιδιάστημα, δέν έχουν καιρό νά τό συζητήσουν. ‘Ο άγνωστος πλανήτης έχει πλησιάσει άφάνταστα στη ρουκέτα τους και τήν τραβά μέ επικίνδυνα ισχυρή έλξη. ‘Ο Τάν πρέπει νά επέμβη άμέσως αν θέλη ή προσγειώσις τους νά είναι όμαλή και νά μη πάθουν άνεπιάνορθωτες ζημιές που θά τούς αναγκάσουν νά περάσουν τά υπόλοιπα χρόνια τής ζωής τους σ' έναν πλανήτη που δέν ξέρουν τί πράμα είναι.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ... ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ!

Η ΠΛΕΥΡΑ του κόσμου αυτού που είναι όρατή από τό «Σύμπαν Ι» καλύπτεται από ψηλά και απόκρυμνα παγώθουνα. ‘Ο Τάν τροφοδοτεί συνέχεια τούς εμπρόσθιους πυράλους. Μιά λανθασμένη κινησι με μείωσι τής τροφοδοσίας και αύξησι τής ταχύτητος

*) Βλέπε εικόνα έξωφύλλου.

θά κάνει τὸ σκάφος νὰ βυθιστῆ γιὰ πάντα μέσα στοὺς αἰώνιους πάγους αὐτοῦ τοῦ κόσμου πού φαίνεται ὀλόκληρος παγωμένος.

Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι ρίχνει τὴ μύτη τοῦ πλανητόπλοιου ἀνάμεσα στὶς ἀπότομες πλαγιὲς δυὸ τρομερῶν παγόβουνων. Τὸ μόνο πού φοβᾶται εἶναι μήπως τὸ μέρος αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ἐπιφάνεια κάποιας παγωμένης λίμνης καὶ δὲν μπορέση ν' ἀντέξῃ τὸ βᾶρος τοῦ «Σύμπαν Ι».

«Ὁλοι παρακολουθοῦν μὲ ἀγωνία μέσα στὴν τηλεόρασι τὴν προσπάθειά του καὶ τὴν πορεία αὐτοῦ πλανητόπλοιου. Λίγο ἂν ξεφύγῃ τὸ τελευταῖο αὐτὸ τὴν ἐπιτήρησι τοῦ Τάν, θὰ συντριβῆ ἐπάνω στὰ ἀνατριχιαστικὰ παγόβουνα πού περνοῦν σὰν βολίδες ἀνάμεσα τους. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα τὸ σκάφος ἀγγίζει ἐπάνω στὴν γαλήνια, παγωμένη ἐπιφάνεια. Μένει ἀκίνητο μὲ τὴν μύτη ὀλόρθη πρὸς τὸ "Ἄδειο Χάος».

Οἱ πέντε ὁστροναῦτες ἀλληλοκυτνάζονται μὲ ἀνακούφισι.

—Τὴ γλυτώσαμε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ! λέει ὁ Τζέε Μάρτιν προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ γιὰ νὰ δώσῃ κουράγιο καὶ στοὺς ἄλλους.

Ξαφνικὰ ὁμοσ βλέπει τὴν ἔκφρασι τοῦ Τάν καὶ αὐτὸ καὶ μόνο φτάνει γιὰ νὰ τὸν κάνει νὰ ἀνησυχῆσῃ τρομερὰ. Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι ἔχει στηλώσει τ' αὐτιά του καὶ

ἡ ὄψις του ἔχει πάρει ἕνα τρομαγμένο ὄφος σὰν νὰ συμβαίη κάτι τὸ τρομαχτικὸ.

—Τί... τί συμβαίνει; ρωτᾷ ὁ Τζέε Μάρτιν τὸν φίλο του ἀνήσυχα.

—Μοῦ φαίνεται πὼς ἀκούω... βήματα νὰ πλησιάζουν τὸ «Σύμπαν Ι» ἀπ' ἔξω! ἀποκρίνεται ὁ Τάν.

«Ὁλοι ἀναπηδοῦν ἐπὶ τὴν ἔκπληξι καὶ κυττάζουν τὸν ὑπερκόσμιο σύντροφό τους σὰν νὰ φοβῶνται μήπως ἔχει ξαφνικὰ τρελλαθῆ. Μὰ δὲν προλαβαίνουν νὰ διερωτηθοῦν τέτοιο πράγμα, γιὰτὶ ξαφνικὰ ἀκούγονται ρυθμικὰ χτυπήματα ἔξω, στὴν πόρτα τοῦ «Σύμπαν Ι»!!

—Ποιὸς δαίμονας μπορεῖ νὰ εἶναι; μουρμουρίζει ὁ Τζέε καὶ χλωμιάζει μονομιᾶς ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ ἀγνωστού πού τὸν παγώνει.

Ἡ Ντάινα σφίγγεται ἐπάνω του τρέμοντας ἑλαφρὰ.

—Φοβᾶμαι, Τζέε! λέει τρομαγμένη.

—Σαχλαμάρες! φωνάζει ἀπότομα ὁ τελευταῖος αὐτὸς παίρνοντας ἕνα ἀποφασιστικὸ ὄφος. Φαίνεται πὼς θὰ τρῆξῃ ὁ πάγος σπάζοντας κάτω ἀπὸ τὸ βᾶρος τῆς ρουκέτας μαε καὶ δημιουργεῖ αὐτοὺς τοὺς θορύβους.

Πρὶν σθύσουν τὰ τελευταῖα λόγια στὰ χεῖλια τοῦ Τζέε, οἱ χτύποι στὴν πόρτα ἀκούγονται πάλι. Εἶναι σιγανοὶ καὶ ρυθμικοὶ σὰν ἐκεῖνος πού χτυπᾷ ἀπ' ἔξω νὰ εἶναι βισιτικός.

—"Ἄς μὴ δώσωμε σημασία!

λέει η Ρένα που φαίνεται άρκετά ψύχραιμη μ' όλο που έχει κι' αυτή χλωμιάσει σ' εν δόλου από τόν φόβο του ύπερφυσικού κινδύνου που τους τυλίγει.

—Ότι κι' αν είναι θα βαρεθῆ και θα φύγη!

—Δέν μπορεί νά γίνη αυτό! λέει ό Τάν ψύχραιμα. Για νά διορθώσωμε τους δεξιούς πυραύλους θα χρειαστή νά βγοῦ με έξω, δυό - τρείς από μᾶς!

Τά χτυπήματα ξαναρχίζουν πιό βιαστικά και δυνατώτερα τώρα.

—Τρώγομαι από περιέργεια, μουρμουρίζει ό Τζόε. Θ' ανοίξω! Μόνο νά προσέχετε όλοι!

Οί κοπέλλες όπισθοχωροῦν πρὸς τόν μέσα τοίχο του θαλάμου, και ό Τζέπυ τόσο τρομαγμένος που δέν μπορεί νά βγάλη ἄχνα από τό στόμα του. κρύβεται από πίσω τους. Ό Τάν με τόν Τζόε στέκουν πιό μπροστά και ἔχουν τό δεξί τους χέρι κοντά στις θήκες τῆς μέσης τους ὅπου ἔχουν τά πιστόλια τῶν ἑκτινών.

Ό Τζόε κατεβάζει ἕναν μικρό διακόπτη και ἀκούγεται ἕνας ελαφρότατος θ' ουσος, από τό σύρσιμο τῆς ἐξωτερικῆς πόρτας του στεγανοῦ δερθηαλόμου «αἶρλοκ» (*), που

ανοίγει. Στήνουν κι' οί δυό τά μάτια τους γεμάτοι περιέργεια πρὸς τό μέρος τῆς ἐσωτερικῆς πόρτας και περιμένουν νά γεμίσουν οί ἀντλίες με δξυγόνο τό «αἶρλοκ». Όταν γίνεται αυτό, ό Τζόε κατεβάζει ἕναν δεύτερο διακόπτη και ἡ πόρτα αὐτῆ ανοίγει. Μπροστά τους τότε φανερώνεται ἕνα ἐξωφρενικό πλάσμα. Είναι ἕνα μικρό, ζαρωμένο ἀνθρωπάκι, με γκριζα, τσαλακωμένα ρούχα, κι' ἕνα λερωμένο μπλέ πουκάμισο!

Γ ΕΙΑ ΣΑΣ, κόσμε! φωνάζει σέ εὐθυμό τόνο. Τί διάολο μ' ὄφησατε τέσες ὄρες ἐκεῖ ἀπ' ἔξω και τουρτούρισα; Δέν πήρατε εἶδησι τί πάγος και κακό κάνει;

Οί ἀστροναῦτες κυττάζονται με ἀπορία. Όλοι κάνουν τῆ σκέψη μήπως ἔχουν τρελλαθῆ γιατί αὐτό που βλέπουν κι' ἐκείνα που ἀκοῦνε σ' ἕναν ἀγνωστο πλανήτη μόλις ἄγγιξαν ἐπάνω του τά πόδια τους, είναι κάτι περισσότερο από ἐξωφρενικά!

—Νά... νά μᾶς συγχωρη-

Ευγόνο του θά χυθῆ στο Διάστημα. Για τούτο στα πλανητόπλοια ὑπάρχει ἕνα ἐνδιάμεσο δωμάτιο στεγανό τό ὅποιο είναι ἄδειο από δξυγόνο και ἔταν κλειση πάλι ἡ ἐξωτερική, τότε συγκοινωνεῖ με τό κύριο σκάφος. Τό δωμάτιο αὐτό λέγεται «αἶρλοκ».

*) «Αἶρλοκ»: "Όταν ἕνα διαστημόπλοιο προσγειώνεται σέ πλανήτη που δέν είναι βέβαιο ὡς ὑπάρχει ἀτμόσφαιρα και ἀνοίξη ἡ ἐξωτερική του πόρτα, ὅλο τό πολύτιμο ὁ-

τε! μουρμουρίζει ο Τζόε Μάρτιν που τάχει χάσει κυριολεκτικά μπροστά στην οικειότητα αυτού του πλάσματος που μιλάει σαν να τους ξέρει όλους από καμμιά δεκαριά χρόνια. Ναι... Το κρύο είναι στ' αλήθεια διαβολεμένο. Η βελόνα του εξωτερικού θερμομέτρου μας, δείχνει 75ο κάτω από το μηδέν! Πώς διάβολο βρέθηκε με τέτοια παγωνιά ένας άνθρωπος ντυμένος μ' ένα σακκάκι, ένα παντελόνι κι' ένα ποκάμισο;

—Αν έχετε τίποτα να τρώγεται και κάτι που να ζεσταίνει το λαρύγγι, θ' είναι σπουδαία λέει ο άνθρωπάκος με την ίδια εύθυμη φωνή του και τρίβοντας τα χέρια του.

Δέν φαίνεται να ενδιαφέρεται καθόλου για όλα εκείνα που είπε ο Τζόε.

Ο Τζίπου για πρώτη φορά ξεμουτίζει το κεφάλι του και κυττάζει προς το μέρος του άγνωστου και τούτο, γιατί ο τελευταίος αυτός ανέφερε για

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οι αναγνώστες του ΤΑΝ να προσέχουν την ώρα που αγοράζουν το τεύχος αν περιέχει την εγχρωμη εικόνα της «Πινακζήκη: μαξ». Η εικόνα αυτή πρέπει να υπάρχει ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΥΧΗ.

φαί και κίνησε την περιέργεια και το ενδιαφέρον του άραπάκου.

—Μέλις τσιμπήσω κάτι θ' συνεχίσω τον δρόμο μου! Λέει ο γεροντάκος πάλι και δέν σταματάει να τρίβη τα χέρια του.

—Τόν δρόμο σας; λέει η Ντάινα με νευρική φωνή. Πού πάτε με τέτοιον καιρό;

—Πού πάω; Νά: κάνει το γεροντάκι σηκώνοντας τους ώμους αδιάφορα. Γυρνάω έδω κι' εκεί! Σε κουβέντα να βρισκόμαι δηλαδή! Κατόλαβες;

Και λέγοντας αυτά κάνει ταυτόχρονα μια βαθειά υπόκλιση προς το μέρος της νέας.

Δέν είναι ψηλότερος από έναμισο μέτρο και δέν φαίνεται καθόλου επικίνδυνος. Δέν έχει τίποτε άπάνω του που να σέ κάνει να πιστεύης πως μπορεί και να μ'ην είναι ένας άνθρωπος της Γης. Έτσι που είναι πετσι και κόκκαλο δέν μπορεί να ζυγίση περισσότερο από είκοσιπέντε οκάδες. Τα μάτια του είναι τόσο βαθειά χωμένα μέσα στις κόγχες τους που σχεδόν δέν φαίνονται. Παρ' όλ' αυτά στίς κόρες τους σπιθίζει μια σατανική φλόγα. Μιά φλόγα που δέν ξέρεις αν είναι άπειλη ή ειρωνεία. Έκείνο που κάνει την πιο μεγάλη έντύπωσι άπ' όλα τ' άλλα επάνω του, είναι μία παράξενη μυρωδιά που βγαί-

νει από το κορμί του. Ούτε είναι ευχάριστη μά ούτε πολύ άσχημη. Κι' όμως είναι κάτι που κώνει όλους τους αστροναύτες του «Σύμπαν Ι» να νοιώθουν ένα περίεργο κενό στο στομάχι. Κάτι που τους κάνει να άνατριχιάζουν χωρίς να το θέλουν και να νοιώθουν μια ψύχρα στη σπονδυλική τους στήλη. Κι' όμως το ανθρώπακι αυτό δεν έχει τίποτε το τρομερό. Επτάω του.

«Η Ντάινα, όπως και ελαιοί άλλοι, μοιάζει σαν υπνωτισμένη. Τα χείλια της κουνιούνται σαν κατά τύχη και μιλάει σαν κάποιος να υπογορεύει τα λόγια της:

— Έχετε πολύν καιρό εδώ πάνω;

Μμμ... ναι... «Η μάλλον και ναι και όχι! άποκρίνεται ο γεροντάκος. Βέβαια αυτό το εξαρτάται από το τι εννοεί ο καθ' ένας όταν λέει «πολύς καιρός». Σ' αυτά τα μέρη γυρίζω ένα μεγάλο διάστημα... Πραγματικά μεγάλο διάστημα!...

«Η Ντάινα για να μην ξεφώνιση φεύγει μέσα από τον θάλαμο κυβερνήσεως με τη δικαιολογία πως πάει να ετοιμάσει κάτι στον γεροντάκο. Ο Τζίπου που όλη αυτή την ώρα παρακολουθεί κατατρομαγμένος αυτόν τον παράξενο γέρο με μια φοβισμένη λάμψη δεισδαιμονίας στα μάτια, πηγαίνει τρέχοντας μαζί της.

«Ακόμα κι' ο Τάν φαίνεται

σαν υπνωτισμένος μπροστά σ' αυτό το αλλόκοτο "Ον."

— Πώς βρεθήκατε εδώ πάνω; ρωτάει με σπασμένη φωνή. Κανένα ναυάγιο του διαστημοπλοίου σας;

— Όχι ακριβώς, φιλαράκο! Μόνο που εγώ ζω πάντα εδώ πάνω! Αυτό είναι όλο!

— Ζής εδώ πάνω!!! Ξεφώνιζει ο Τζο με γουρλωμένα τ' μάτια.

— Ναι! Από πάντα μου ζούσα εδώ! Αυτό φυσικά δεν θ' απηώς μου άρέσει κι' ελας! Κανείς άλλος εκτός από μένα δεν μένει επάνω σ' αυτόν τον παλιότοπο! Έχω σκυλοβαρεθή αυτή την έρημιά και ειδικά την έποχή που αρχίζουν εκείνοι οι τρομεροί σέρηδες που σαρώνουν τα πάντα στον δρόμο τους! Φιλαράκοι μου, πρέπει να βγείτε να δητε τον τόπο! Τουλάχιστον για μια φορά! Μόνο για μια φορά! Άξίζει τον κόπο! Έχει μεγάλο ενδιαφέρον!

Η ΝΤΑΙΝΑ φτάνει εκείνη τη στιγμή κρατώντας στα χέρια της έναν δίσκο. Τον άκουμπάει μπροστά στον έπισκέπτη τους κι' εκείνη μέ-

νει όρθια μπροστά του. Ο τελευταίος πέφτει στο φαί με τα μούτρα. Μέσα σε λί-

«...Συμφωνία πετύχθηκε μισοτότα τους όποις ένα έπεισομένο πλκντηρόλοιο!»

γα λεπτά έχει αδειάσει το πιάτο του και σκουπίζει το στόμα του με την ανάστροφη της παλάμης του.

—Τό λοιπόν, λέει πλαταγίζοντας τα χείλια του, να ξέρετε πώς λυπάμαι πολύ που πρέπει να φύγω άμείσως μόλις ξφαγα! Έπρεπε όμως να μπουνα κιόλας στον δρόμο μου!

Σηκώνεται και στέκεται μπροστά στην πόρτα του «αίρλοκ» περιμένοντας τόν Τζόε να την ανοίξει. Ο τελευταίος αυτές κατά βάθος δεν θέλει ν' αφήσει αυτό το πλάσμα να φύγει από το «Σύμπαν Ι» πριν μάθει απ' αυτό ώριμα πράγματα που τόν έχουν γεμίσει με ξρωτημάτικα. Δεν μπορεί όμως να μη το ανοίξει την πόρτα του «αίρλοκ»! Το χέρι του μηχανικά άνεθοκατεβάζει τους διακόπτες, σαν κάτι να υπάρχει μέσα στο μισό του, που να τόν προστάζει να κάνει όλες αυτές τις ενέργειες που αυτός δεν τις θέλει.

—Μη χαλατέ τη ζαχαρένια σας, φιλαράκι μου! Θα ξαναρθω αφού το θέλετε! Φωνάζει ο γεροντάκος εύθυμα και κουνάει το χέρι του σ' χαιρετισμό. Ναι, θα ξαναρθω και πολύ γρήγορα για να δω αν τα πράγματα πηγαίνουν καλά!

Χώνεται στην πόρτα το «αίρλοκ» που ανοίγει ξαφνικά πίσω του και χάνεται!

Για δυό - τρία λεπτά ακόμα από την ώρα που έχει φύγει, μένουν σαν απολιθωμένοι.

Ξαφνικά ο Τζόε φαίνεται σαν να συνέρχεται από έναν παρόξενο λήθαργο.

—Τι διάβολο σημαίνουν όλα αυτά; ξεφωνίζει. Βρισκόμαστε χωρίς να το θέλουμε πάνω σ' έναν πλανήτη που η θερμοκρασία του είναι 750 υπό το μηδέν και ξαφνικά ξεφουτρώνει μέσα από τους πάγους ένα γεροντάκι θεόγδυτο! Έρχεται στο πλανητόπλοίο μας για να φάει έναν περιδρομο και μετά χάνεται πάλι και πεί κεί που ήρθε, χωρίς κανείς από μας να τόν ρωτήσει τίποτε που θα μπορούσε να μας διαφωτίσει σ' αυτό το τρομερό μυστήριο! «Όση ώρα ήταν έδω, όλοι μας φεθήκαμε σαν ναταν απόλυτα φυσικό να συναντήσωμε έδω πάνω έναν άνθρωπο της Γης να κόβει βόλτες σαν στο σπίτι του!

Με τα λόγια του Τζόε όλοι φαίνονται να συνέρχονται.

—Προσέξατε εκείνη την απάισια μυρωδιά του; μουρμουρίζει ή μικρή έλληνοπούλα με κάποιον άγρατο φόβο.

—Ναι! λέει η Ντόνα με τρ'μο. Εγώ την προσεξα μάεκενη την ώρα δεν μπορούσα να καταλάβω τί μυρωδιά ήταν! Τώρα που ξφυγε, ξέρω τί είναι: Μύριζε ακριβώς όπως μυρίζουν τα τρώματα!

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

ΜΕ ΛΙΓΕΣ στιγμές άλλοι έχουν συμφωνήσει πώς η Ντάινα έχει δίκιο. Κανείς δεν έχει αμφιβολία πώς το άπιθανο πλάσμα που τους έκανε επίσκεψη, μύριζε τάφο. Μά επίσης κανείς δεν μπορεί να δώσει μια φυσική εξήγηση σ' αυτό το άνατριχιαστικό γεγονός. Μόνο ο Τζίπσυ φωνάζει κάποια στιγμή πώς ίσως η δουλειά εκείνου του ανθρώπου να είναι νεκροθάφτης και μυρίζει έτσι, γιατί ανακατεύεται συνεχώς με τά πτώματα! Κι' όμως αυτή η εξήγησης όσο κι' αν είναι εξωφρενική, είναι η μόνη που μπορεί να δοθεί για την ώρα.

—Το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε, λέει ο Τζόε γκρινιάρικα, είναι να του δίνουμε το γρηγορότερο από δω πάνω! Και για να γίνη αστό πρέπει να βγούμε να επιδιορθώσουμε τη βλάβη των πυραύλων.

Με τα λόγια αυτά τραβάει κιόλας προς το «αίρλοκ», μά ο Τάν προλαβαίνει και τον συγκρατεί.

—Ξεχάσατε, κύριε Μάρτιν, του λέει, πώς με την ανάγκη στική προσγειώσι που κάναμε δεν προλάθαμε να αναλύσωμε τη σύνθεσι τής ατμοσφαιρας του κόσμου αυτού. Μπορεί να είναι δηλητηριώδης για μās και μόλις βγούμε να επιφέρη τόν άκριαίο θάνατο σέ όλους μας!

—Έχεις δίκιο! μουρμουρίζει, ο Τζόε συγχισμένος. Λοιπόν, ας τελειώνωμε γρηγορα καί μ' αυτή την άναλυσι...

Ο Τάν κάθεται μπροστά σ' ένα ταμπλώ με πολύπλοκα μηχανήματα καί αρχίζει τη δουλειά.

—Έλεις 0,98, σχεδον σαν τής Γης, μουρμουρίζει. Η θερμοκρασία έχει κατέβει στα 77ο υπό το μηδέν. Πρέπει να φορέσωμε τīs στολές με την έσωτερική θέρμανσι για να βγούμε. Ατμοσφαιρικός αέρας... ατμοσφαιρικός αέρας...

Η φωνή του σπάει άπτόμα καί μια τρομερή έκπληξις ζωγραφίζεται πάνω στο συνήθως ήρεμο πρόσωπό του.

—Τί συμβαίνει, Τάν; ρωτά με άγωνια ο Τζόε καί όλοι οι άλλοι έχουν σκύψει από πάνω από το υπερκόσμιο άγύρι με την ίδια άτυπομονησία για να μάθουν το αποτέλεσμα τής αναλύσεώς του.

—Δέν... δέν υπάρχει καθόλου αέρας έξω από το σκάφος! ψελλίζει ο Τάν με μεγάλη δυσκολία σαν κάποιος κόμπος να έχη καθήσει στον λαμό του καί τόν έμποδίζει να μιλήση. Δέν υπάρχει ούτε το ελάχιστο ίχνος! Από την ώρα που προσγειωθήκαμε το είχα παρατηρήσει αυτό, μα βλέποντας εκείνον τόν άνθρωπο έτσι... το είχα ξεχάσει έντελώς! Ωστόσο δέν χωράει αμφιβολία, το μανόμετρο δείχνει μηδέν! Απόλυτο ΜΗΔΕΝ!

—Μά...Μά πώς στο δάμονα είναι δυνατόν ένα τέτοιο πράμα;

—Δέν ξέρω... δέν ἔχω ἰδέα. Τό μόνο γιά τὸ ὅποιο εἶμαι βέβαιος εἶναι πὼς ἔξω ἀπὸ τὸ «Σύμπαν Ι» βασιλεύει τὸ Ἄπολυτο Κενό! Πὼς μπόρεσε αὐτὸς ὁ γέρος νὰ ἔρθῃ ἐδῶ καὶ νὰ ξαναφύγῃ στοῦ ὑπαιθρο χωρὶς νὰ ἀναπνέῃ;

—Χωρὶς νὰ ἀναπνέῃ; μур-μουρίζει ἢ Ντάινα τρομαγμένη.

—Μάλιστα, χωρὶς νὰ ἀναπνέῃ! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι βέβαιος ὅτι δέν ἀνέπνεε!

Ἔτσι σὲ ὄλες τίς δραματικές στιγμὲς μέχρι τώρα ἔτσι καὶ τούτῃ τῇ φορᾷ ὁ διαβολεμένος ἀραπάκος Τζίπυ, δίνει τὴ λύσι σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι:

—Αὐτὸς γέρος, Μάσα, χωρὶς ἄλλο κρατοῦσες ἀναπνοή σου! Καὶ Τζίπυς μπορεῖς κρατῆσεις ἀναπνοή σου! Καθόλου δύσκολο!

Κανεὶς δέν ἔχει κέφι νὰ γελάσῃ μὲ τίς ἀνοησίες τοῦ ἀραπάκου. Καὶ οἱ πέντε ἑστροναῦτες τοῦ «Σύμπαν Ι» ἀρχίζουν ξαφνικὰ νὰ αἰσθάνωνται παράξενα.... Διαφορετικὰ συναισθηματικὰ ἀρχίζουν νὰ κυριεύουν τὸν καθένα καὶ τὴν καθεμιὰ τους. Εἶναι κάτι ποῦ δέν τῶχουν ξανανοιώσει ποτὲ καὶ ποῦ δέν μποροῦν ἀλλὰ οὔτε καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸ ἐξηγήσουν.

Σὲ κανέναν δέν φαίνεται πιά κανένα ποῦ ὁ γεροντά-

κος ἐκεῖνος δέν ἀνέπνεε. Κανεὶς δέν συλλογίζεται πὼς ἐνῶ ἔξω ἐπικρατεῖ τὸ Ἄπολυτο Κενὸ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχε μιλήσει γιὰ «τρομεροῦς ἀέρηδες»!

Ὁ Τζόε Μάρτιν αἰσθάνεται κάτι σὰν νύστα. Ἰὰ μάτια του πᾶνε ὄλο νὰ κλείσουν καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία τὰ κρατᾷ ἀνοιχτά. Κάτι τὸν τραβάει νὰ κοιμηθῇ πολλὰς ὥρες. Δέν θὰ τὸν νοιάξῃ ἀκόμα κι' ἂν δέν πρόκειται ποτὲ πιά νὰ ξαναξυπνηθῇ! Κι' ἀπότομα νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ τρέξῃ καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ «αἴρλοκ», πρῶτα τὴν πρώτη καὶ ὕστερα τὴ δεύτερη καὶ νὰ βγῇ ἔξω στοῦ ὑπαιθρο νὰ κυλιστῇ μέσα στοὺς πάγους. Δέν σκέπτεται καθόλου πὼς ἂν κάνη κάτι τέτοιο ὄλο τὸ ὄξυγόνο τοῦ «Σύμπαν Ι» θὰ χυθῇ μονομιᾶς στοῦ Ἄπειρο καὶ ὄλοι οἱ σύντροφοὶ του, μαζί κι' αὐτός, θὰ πεθάνουν τὴν ἴδια στιγμὴ ἀφοῦ δέν φοροῦν τίς διαπλανητικές τους πανοπλίες. Περνάει ἀμυδρὰ ἀπὸ τὸ μυαλό του ἡ ἰδέα πὼς πρέπει νὰ πεθάνῃ μ' ὅποιον-δήποτε τρόπο καὶ ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου τὸν τραβά σὰν κάτι τὸ ὑπέροχο καὶ ἐπιθυμητὸ ὅσο τίποτ' ἄλλο!

Μὲ τίς σκέψεις αὐτὲς ἔχει ζυγώσει τὸ καντράν πάνω στοῦ ὅποιο ὑπάρχουν οἱ διακόπτες ποῦ ἀνοίγουν οἱ πόρτες τοῦ «αἴρλοκ». Ἀπλώνει κιόλας τὸ χέρι του γιὰ νὰ τοὺς κατεβάσῃ καὶ τοὺς δύο.

Ἄποτομα ἔνα ἄλλο χέρι τοῦ ἀρπάξει τὸ δικό του.

—Τί πάτε νὰ κάνετε; μουρμουρίζει ὁ Τάν, γιατί αὐτός εἶναι πού τοῦ ἔχει πιάσει τὸ χέρι. Τί ἔχετε στό μυαλό σας;

Ἄντι νὰ ἀπαντήση ὁ Τζέε, γυρίζει καί βλέπει τὸν νεαρό φ.λο του μ' ἕνα βλέμμα σάν νὰ τὸν ἀντικρύζει αὐτὴ μύλις τῆ στιγμῆ γιὰ πρώτη φορά. Φαίνεται σάν νὰ ἔχη ξυπνήσει ἀπὸ ἕνα πολὺ βαθύ ὄνειρο.

—Τί συμβαίνει; ρωτᾷει παραξευμεμένος καί φέρνει τὸ χέρι στό μέτωπό του.

Ὁ Τάν δέν προλαβαίνει νὰ τοῦ ἀπαντήση. Μιά τρομαγμένη κραυγὴ ἀκούγεται τὴν ἴδια στιγμῆ πλάι τους. Εἶναι ἡ Ρένα αὐτὴ πού ἔχει ξεφωνήσει. Ἡ Ντάινα ὀρμαῖ ἐκείνη τῆ στιγμῆ καταπάνω της, κρατώντας στό χέρι της ἕνα σιλιέτο καί φανερὰ ἀποφασισμένη νὰ τὸ καρφώσει στὴν καρδιά τῆς νεαρῆς ἐξαδέρφης της.

Ὁ Τζέε Μάρτιν μόλις προλαβαίνει καί ὀρμαῖ πρὸς τὸ μέρος της. Πιάνει τὸ δολοφονικό χέρι τὴν τελευταία στιγμῆ καί τὸ κρατᾷ ἐκίνητο σὺν ἀέρα.

—Ντάινα! ξεφωνίζει ὁ πράκτωρ τῆς "Εφ Μπι "Αϊ. Τί ἔπαθες; Τρελλάθηκες;

Ἡ κοπέλλα σ νύρχεται ἀπότομα ἀπὸ ἕναν φοβερό ἐπιδήλωση. Βλέπει τὸ μαχαίρι πού κρατᾷ στό χέρι της καί ὕστερα βλέπει τὴ Ρένα πού τὴν κυττάζει ἀκόμα τρομαγμένη.

Βγάζει μιὰ ὕστερική κραυγὴ φρίκης καί πετᾷ μακριὰ τὸ μαχαίρι πού παραλίγο νὰ τὸ εἶχε καρφώσει στὴν καρδιά τῆς ἐξαδέρφης της.

—Μὰ τί ἔπαθα; ξεφωνίζει ὕστερικά καί δάκρυα ἀναπηδοῦν ἀπὸ τὰ μάτια της. Τί ἔπαθα; Τρελλάθηκα;

Ὁ Τάν εἶναι πολὺ σοβα-

«Ἡ Ντάινα μ' ἕνα σιλιέτο ὀρμούσε καταπάνω στὴ μικρὴ Ἑλληνοπούλα.»

ρός. Τὸ πάντοτε ἤρεμο πρόσωπό του ἔχει αὐλακωθῆ ἀπὸ βαθεῖες χαρακιές.

— Συμβάινει κάτι τὸ τρομερό! λέει σιγὰ καὶ κυττάζει τοὺς συντρόφους του ἀνήσυχχα. Βρισκόμαστε σὲ ἐξαιρετικὴ καὶ ἐπικίνδυνη θέσι! Πρέπει νὰ προσέξωμε πάρα πολὺ!

— Μὰ τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους; ρωτᾷ ὁ Τζόε μὲ ἀγωνία. Σὰν νὰ ἔπese ξαφνικὰ ἐδῶ μέσα ὁμαδικὴ τρέλλα!

— **Αὐτὸ τὸ πλάσμα!** ἀποκρίνεται ὁ Τάν καὶ ἡ φωνὴ του τρέμει ἀνάλαφρα. Ἔχω ἀκούσει πολλοὺς πιλότους μας νὰ διηγῶνται γιὰ κάτι τέτοια τέρατα ὅταν ἀκόμα ζοῦσα στὸν Βάα (*). Εἶναι φοβερό!

— Μὰ τί διάβολο εἶναι αὐτὸ τὸ φοβερό; μούγκριζει ὁ Τζόε, ἐξαγριωμένος. Χειρότερα βασανίζομαι ἔτσι πού δὲν ξέρω τί μοῦ γίνεται! Ὅσο φοβερό κι' ἂν εἶναι αὐτὸ πού συμβαίνει εἶναι χίλιες φορές προτιμώτερο νὰ μοῦ τὸ πῆς!

Ὁ Τάν κυττάζει τὸν Μάρτιν παράξενα. Τὸ γενναῖο παιδί ἂν εἶχε νὰ κἀνὴ μόνο μὲ τὸν Τζόε, θὰ τὸ εἶχε κιόλας μιλήσει γι' αὐτὸ πού ἔχει μέσα στὸ κεφάλι του. Δὲν ξέρει ὁμως πῶς νὰ προφέρῃ μπροστὰ στις κοπέλλες καὶ στὸν μικρὸ ἀραπάκο τόσο τρομερὰ πράγματα πού ἔχει νὰ πῆ. Ὡς τόσο δὲν μπορεῖ νὰ κἀνὴ τί-

*) Διάβασε 3ο τεῦχος τοῦ «ΠΑΝ» μὲ τίτλο: «ΤΡΟΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΝΟΒΑ».

ποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ μιλήσῃ.

— Ἀκοῦστε: ἀρχίζει ὁ ἀποφασιστικὰ. Αὐτὸς πού μᾶς ἐπεσκέφθη πρὶν λίγη ὥρα ἐμοὶ αἶξε μὲ ἄνθρωπο μὰ δὲν ἦταν τέτοιος. Ἦταν ἓνα τέρας φοβερό, πού χειρότερο δὲν ξανασυνατήσαμε οὔτε εὐχομαὶ νὰ συνατήσωμε πουθενά! Ἐλάχιστοι ἀπὸ τοὺς πιλότους τοῦ Βάα πού συνάντησαν τέτοια τέρατα στὸν δρόμο τους μπόρεσαν νὰ γυρῶσιν πίσω στὴ βᾶσι τους καὶ ὅσοι τὸ κατὰφεραν εἶναι γιὰτὶ στᾶθηκαν

Ἐνα κρὸο ρίγος διαπερνᾷ ἐπὶ τοὺς ἀστροναῦτες μας στὰ λόγια τοῦ Τάν. Πιὸ πολὺ τρομαγμένος ἀπ' ὄλους εἶναι ὁ φτωχὸς ὁ Τζίππου πού τὰ δόντια του ἀρχίζουν νὰ χτυπᾶνε δυνατὰ ἀπὸ τὴν τρεμούλα του.

— Τί εἶδους τέρας εἶναι αὐτό; ρωτᾷ ὁ Τζόε Μάρτιν ὁ μόνος πού κρατᾷ τὴν ψυχραιμία του.

— Κανεὶς ποτὲ δὲν ἐξήγησε τί ἀκριβῶς εἶναι. Εἶναι ἓνα ὄν πού τὸ κορμί του μυρίζει τάφο ὅπως μυρίζει αὐτοῦ τοῦ γέρου. Ἐχει τὴν ἱκανότητα νὰ παίρνῃ ὅποιαδήποτε μορφὴ θέλει γιὰ νὰ ξεγελάῃ τὰ θύματά του! Ἄν εἴμαστε ἄνθρωποι τοῦ Μόθ θὰ μᾶς εἶχε παρουσιάσῃ σὰν τέτοιος. Ἄν εἴμαστε σὺν τοὺς «φτερωτοὺς γίγαντες» (*) θὰ ἔπαιρνε τὴ δική τους μορφὴ γιὰ νὰ μᾶς

*) Διάβασε 5ο τεῦχος τοῦ «Τᾶν» μὲ τίτλο «ΦΤΕΡΩΤΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ».

παρουσιασθή! Είναι ένα πλάσμα νεκρό κι' όμως τρέφεται με το αίμα ζωντανών πλασμάτων!

—Μου φαίνονται πολύ τερατώδη. Δλ' αυτά! μουρμουρίζει ο Τζόε Μάρτιν.

—Έχετε δίκιο να δυσπισήτε! ἀποκρίνεται ο Τάν. Πρόκειται για κάτι πιο δυνατό από τη φαντασία μας... Πρόκειται για μια τρομακτική «Εξώκοσμη Άράχνη»!

—Εξώκοσμη Άράχνη! Γιατί ονομάζεις έτσι αυτό το πλάσμα;

—Δεν της δίνω εγώ αυτή την ονομασία. Της την έχουν δώσει οι πιλότοι του Βάα για τους οποίους σ'ας μίλησα. Θά σ'ας εξηγήσω γιατί: Τα τερατά αυτά, έγκαθίστανται στους πλανήτες εκείνους που μπορούν εύκολα να παρασυρθούν πλανητόπλοια! Όπως θά θυμάστε εμείς φτάσαμε έδω πάνω παρά τή θέλησί μας. Ένας τρώμερος Λευκός Νάνος ήταν ή άφορμή να πέσωμε πάνω σ'ε τουτό το παγωμένο άστρο. Οποιαδήποτε άλλη ρουκέτα περνούσε από την ίδια τροχιά, θά πάθαινε το ίδιο που πάθαμε κι' εμείς, γιατί για να αποφύγη την έλξη του Νάνου θά αναγκαζόταν να πλεύση αντίθετα! Γι' αυτό δνόμασαν Άράχνης αυτά τά δντα οι πιλότοι μας. Γιατί στήνουν τά δίχτυα τους εκεί που ξέρουν ότι θά πέσουν θύματα. Κανείς ποτέ δεν μπόρεσε να εξηγήση πώς αυτά τά άπίθανα και έφιατλικά τέ

ρατα κινούνται στο Διάστημα από πλανήτη σε πλανήτη!

—Και αν είναι αλήθεια δλ' αυτά, λέει ο Τζόε Μάρτιν μ' ένα ελαφρό τρέμουλο στη φωνή του, τότε γιατί δεν μάς έπετέθη άφου κατάφερε να μη ώς έδω μέσα;

Ο Τάν χαμογελά παράξενα.

—Διότι θά το έξωντώναμε αν τολμούσε! ἀποκρίνεται. Μη σ'ας φανή παράξενο αυτό που λέω. Ναι. Η Άράχνη αύτή δεν έχει καμιά μυϊκή δύναμη. Κι' ένα παιδάκι θά μπορούσε να τή σκοτώση. Η δύναμής της είναι μέσα στο μυαλό της. Καταστρέφει τά θύματά της με την υποβολή. Καταφέρνει και τά τρελλαίνει! Τά αναγκάζει να βγουν έξω στην χωρίς άτμόσφαιρα επιφάνεια του πλανήτη χωρίς πανοπλία του Διαστήματος, όπότε πεθαίνουν από άσφυξία. Η τά κάνει να άλληλοεξοντωθούν, όπως πριν λίγο έκανε τή Ντάϊνα να όρμήση να μαχαιρώση τή Ρένα!

Ο Τζόε Μάρτιν λέει με φρίκη:

—Τώρα θυμάμαι ότι κι' εγώ πριν λίγη ώρα θέλησα να άνοιξω το «αίρλοκ» για να βγω έξω στο ύπαιθρο!

Πριν προλάβη κανείς να άπαντήσει στα λόγια του πράκτορος της "Εφ Μπι" Αϊ ό μικρός Τζίπου όρμα τρέχοντας προς τόν πίνακα που είναι οι διακόπτες που άνοίγουν το «αίρλοκ».

—Τζίπους πολύ θέλεις βγής

Ξεω! μουρμουρίζει μέσα από τὰ δόντια του.

‘Ο Τζόε όρμα και τόν άρπάξει από τόν γιακά. ‘Ο άραπάκος ξυπνά κατατρομαγμένος από τόν λήθαργό του και άμέσως βάζει τὰ κλάματα. ‘Όλοι οί σύντροφοι φαίνονται άπαρηγόρητοι και κατατρομαγμένοι. Στὰ μάτια τους διαθάξεις τήν πεποίθησι ότι τίποτε δέν μπορεί νά τους γλυτώση πιά από τὰ νύχια τής φοβερής ‘Εξώκοσμης ‘Αράχνης πού έχουν πέσει μέσα στὰ δίχτυα τής.

ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ

Ο ΤΑΝ τὸ ὑπερκόσμιο άνόρι εἶναι ὁ μόνος πού κρατᾶ κάπως τήν ψυχραιμία του.

— Πρέπει νά έτοιμα σ τ ο ὦμε γιά νά κυνηγήσωμε αὐ-

τή τήν «άράχνη»! λέει με άποφασιστικότητα.

‘Ο Τζόε Μάρτιν τόν κυττάζει με θαυμασμό γιά τὸ θάρρος του.

—Νά τήν κυνηγήσωμε; λέει. ‘Εγώ λέω καλύτερα νά διορθώσωμε ὅσο μπορούμε γρηγορώτερα τή βλάβη τῶν πυράλων μας και νά τοῦ δίνωμε ἀπό τοῦτο τὸ άστρο τοῦ διακόλου!

—Μακάρι νά μπορούσαμε νά τὸ κάνωμε αὐτό! λέει ὁ

Τάν σοβαρά. ‘Οποῖος πέσει ὁμως στὰ δίχτυα τής άράχνης δέν μπορεί νά ξεφύγη πιά, ἔκτός αν τὰ καταφέρη νά σκοτώση τὸ τέρας αὐτό! “Αν άρχίσωμε τῖς ἐπιδιορθώσεις, τὸ ἐφιαλτικό “Ον θά βρῆ τρόπο νά μᾶς καταστρέψη! Εἶδατε ὅτι μέσα σέ ἐλάχιστα λεπτά, πρῶτα ἐσεῖς, μετὰ ἡ μῖς Ντάϊνα, και τελευταῖος ὁ ἴδιος ὁ Τζέπου, προσπάθησαν νά κάνουν κάτι τὸ ὀλέθριο γιά ὅλους μας. “Αν άρχίσωμε τῖς ἐπιδιορθώσεις, πού θά κρατήσουν τὸ λιγώτερο δυὸ μερόνυχτα, κάποια ἀπὸ τῖς ἀπώπειρες τής άράχνης θά πετύχη και τότε θά εἶναι τὸ τέλος γιά ὅλους μας! Καλύτερα νά βγοῦμε ἔξω ὅλοι ὠπλισμένοι και ντυμένοι με τῖς διαπλανητικές στολές μας, ὥστε νά μὴ κινδυνεύωμε νά πεθάνωμε ἀπὸ άσφυξία. Ἐξ ψάξωμε νά βροῦμε τὸ τέρας. “Αν τὰ καταφέρωμε, μπορεί νά σωθοῦμε.

Σέ τέτοιες περιπτώσεις ἐκείνα πού λέει τὸ ὑπερκόσμιο άγόρι εἶναι διαταγές. Μέσα σέ ἐλάχιστα λεπτά τής ὥρας οί άστροναῦτες μας ἔχουν έτοιμαστῆ και κάνουν τήν πρώτη τους ἔξοδο ντυμένοι με τῖς άστροναυτικές στολές τους και ὠπλισμένοι μέχρι τὰ δόντια.

Δέν κριγώνουν καθόλου, καθὼς προχωροῦν ἀνάμεσα σέ προαιώνιους πάγους, γιὰτί οί στολές τους — με ἔσωτερική

θέρμανσι — είναι ειδικές για τέτοιες θερμοκρασίες. Τὰ μέρη πού περνούν είναι τόσο άγρια και ύποβλητικά πού για μερικές στιγμές οί πέντε σύντροφοι ξεχνούν ακόμα και τούς φόβους των. Γρήγορα όμως οί φόβοι πολλαπλασιάζονται πάλι μέσα τους καθώς αντικρύζουν ένα τρομαχτικό θέαμα, από την κορυφή ενός ύψώματος. Μιά παγωμένη κοιλάδα άπλώνεται κάτω από τὰ πέδια τους. Και μέσα σ' αυτή την όλόλευκη κοιλάδα του παγωμένου θανάτου, αντικρύζουν τó πιό παράξενο και θλιβερό νεκροταφείο πού έχει γίνει ποτέ μέσα στους κόσμους του Σύμπαντος: Δεκάδες διαστημικά πλοία υπάρχουν κρυσταλλωμένα σ' αυτό τó καταραμένο μέρος. Διαστημόπλοια πού άσφαλώς ανήκουν σέ διαφορετικούς κόσμους και κατασκευασμένα από όλότελα διαφορετικά πλάσματα. "Αλλά είναι μικρά λές και τὰ πλάσματα πού τὰ οδηγούν θά είναι μικρά σαν γάτες ή σαν ποντίκια. "Αλλά είναι μεγάλα σαν τó «Σύμπαν Ι» και άλλα δεκά φορές μεγαλύτερα λές και εκείνοι πού θά αποτελούσαν κάποτε τó πλήρωμά τους θάταν τερατώδεις γίγαντες δεκά τουλάχιστον μέτρα ψηλοί.

Τά σχήματά τους είναι και αυτά άλλοπρόσαλλα και άνθητα του ένός από τó άλλο. "Αλλά έχουν σχήμα άεροδυναμικό όπως και τó «Σύμπαν

Ι» κι' έχουν μικρά πτερύγια στα πλευρά και στις ούρές τους. "Αλλά μοιάζουν με άναποδογυρισμένες σφοδρές όπως και τὰ διαστημόπλοια τών ανθρώπων του πλανήτη Μόθ. "Αλλά έχουν όλότελα έξωφρενικά, πολυγωνικά σχήματα κι' άλλα μοιάζουν με τούς Ιπταμένους δίσκους πού πριν χρόνια είχαν άναστατώ-

«Γεια σας, κόρη! Ξεφώνισε.»

σει τὸν πληθυσμὸ τῆς Γῆς!

Κι' ὄλα αὐτὰ τὰ θαύματα τῆς ναυπηγικῆς τοῦ Διαστηματοσ διαφόρων κόσμων πού ἀσφαλῶς θά ἀπέχουν δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων μιλία ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, εἰνσι πιά ἐντελῶς κατεστραμένα καὶ ἡ θεά τους καὶ μόνο φέρνει ἕνα συναίσθημα φρίκης στοὺς θεατές τους. "Ἄλλα εἶναι διαλυμένα σὲ κομμάτια καὶ φαίνεται πὼς ἔκαναν τόσο ἀσχημη προσγείωσι πὺ κανεῖς ἀπὸ τὰ πλύσματα πὺ τὰ ὀδηγοῦσαν δὲν ἔμεινε ζώντανός. Τὰ κομμάτια αὐτὰ εἶναι μισοσκεπασμένα ἢ ὀλότεια σκεπασμένα ἀπὸ πάγους. "Ἄλλα εἶναι ὀλόκληρα θαμμένα μέσα στοὺς πάγους καὶ μόνο ἀπὸ τὸ σχῆμα τῶν πάγων αὐτῶν καταλαβαίνει κανεῖς πὼς ἀπὸ κάτω εἶναι θαμμένο κάποιο διαστημόπλοιο. Κι' ἐκεῖνα πὺ διακρίνονται ἀκόμα σχεδὸν ὀλόκληρα: πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῶν πάγων, φαίνεται πὼς εἶναι τὰ πιὸ τελευταῖα πὺ ἔχουν φτάσει σ' ἐτοῦτο τὸ μέρος τοῦ ἀνατριχαστικοῦ θανάτου, σ' ἐτοῦτη τῆ φρικτὴ φωλιά τῆς τρομερῆς «Ἐξώκοσμης Ἀράχνης»...

Καὶ ὄλη αὐτὴ ἡ παγερὴ εἰκόνα τῆς πιὸ κολασμένης φρίκης, φαίνεται περιέργα ζωντανὴ στὰ μάτια τους. "Ὀλά ἐκεῖνα τὰ θλιδερὰ, πεθαμένα διαστημόπλοια πὺ εἶναι τάφοι τολμηρῶν ἀστροναυτῶν τὸ καθένα, φαίνονται

ἀπίστευτα κοντὰ καὶ μεγάλὰ στὰ μάτια τους, μ' ὄλο πὺ ἡ πραγματικὴ τους ἀπόστασις εἶναι πολὺ μεγάλη ἀπὸ τοὺς ἀστροναῦτες μας. Αὐτὸ ὅμως συμβαίνει γιατί στὴν χωρὶς ἀτμόσφαιρα ἐπιφάνεια αὐτοῦ τοῦ κόσμου δὲν ὑπάρχει καμμικὰ διάθλασις τοῦ φωτός καὶ ἔτσι ὄλα τὰ ἀντικείμενα φαίνονται νῆναι ἀπίστευτα κοντὰ στοὺς πέντε συντρόφους, τόσο πὺ νὰ νομίζουν πὼς θ' ἀπλώσουν τὸ χέρι καὶ θ' ἀγγίξουν πράγματα πὺ εἶναι ὀλόκληρα χιλιόμετρα μακρὰ τους!

ΜΕ ΤΗΝ ψυχὴ γεμάτη φρίκη οἱ φίλοι μας συνεχίζουν τὸν δρόμο τους κατηφορίζοντας πρὸς τὸ νεκροταφεῖο τῶν πλανητοπλοίων. Ξέροντας ἀπὸ τὸ ὑπερκόσμιο ἀγὸρι τὸν Τάν ὅτι τὸ τέρας μὲ τὸ ὄποιο ἔχουν νὰ κάνουν ἔχει τὴν διαβολικὴ ἱκανότητα νὰ ἀλλάζη μορφὲς καὶ νὰ μετουσιώνεται σὲ ὅποιοδῆποτε σχῆμα θέλει, προσέχουν πάρα πολὺ καὶ τὰ μάτια τους ἐρευνοῦν μὲ τὴ μεγαλύτερη σχολαστικότητά ὀλόγουρα. "Ὀλοι ἔχουν στὶς κινήσεις τους μιὰ περιέργη ἀποφασιστικότητα. Μιὰ ἀποφασιστικότητά τόσο κρῦα, ὅσο εἶναι κρῦοι καὶ οἱ πάγοι πὺ τοὺς περιτριγυρίζουν. Τὰ χέρια τους βρῖσκονται ἔτοιμα, κοντὰ στὶς ζῶνες τῆς παονοπλίας τους πὺ

βρίσκονται τὰ τρομερά πιστόλια τῶν ἀκτίνων.

Ἐαφνικά, ὁ Τζέε πού πηγαινεῖ τελευταῖος μαζί με τὴν Ντάινα γιὰ νὰ μπορῆ νὰ ἐπιβλέπῃ ὄλους τοὺς συντρόφους τοῦ πού πᾶνε μπροστά, γυρίζει καὶ κυττάζει τὴ μνηστὴ τοῦ καὶ τὰ μάτια τοῦ γουρλώνουν ἀπὸ τὴ φρίκη. Ἡ κοπέλλα τὴ στιγμή αὐτὴ ἔτοιμάζεται νὰ βγάλῃ τὴν περικεφαλαία της, τῆς ὁποίας μόνη της ἔχει ξεβιδώσει ὅλες τὶς στρίφιγγες!

Ἡ πρώτη τοῦ αὐθόρμητη κινήσις εἶναι νὰ ὀρμήσῃ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀγαπημένη τοῦ νὰ κἀνῇ τὴν ἐπόμενη κίνησι πού θὰ τῆς χαρίσῃ τὸν θάνατο ἐπὶ ἀσφυσίᾳ. Ἀμέσως κατόπιν ὁμοῦ συλλογίζεται πὼς καλύτερα εἶναι νὰ κἀνῃ κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο μ' αὐτὴν! Τὸ μωαλό του δουλεύει παράξενα καὶ οἱ σκέψεις πού κάνει δὲν εἶναι καθόλου φυσιολογικὲς. Κάτι ὑπάρχει μέσα στὸ κεφάλι του πού δὲν τὸν ἀφήνει νὰ σκεφθῇ ὅπως αὐτὸς θέθελε. Κάποιο διαβολικὸ "Ὀν τοῦ ἐπιβάλλει τὴ σκέψι πὼς πρέπει νὰ πεθάνῃ! Πὼς δὲν ὑπάρχει τίποτε καλύτερο τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἀπὸ τὸ νὰ πεθάνῃ μαζί με τὴν ἀγαπημένη τοῦ μέσα στοὺς προαιώνιους πάγους πού τοὺς τριγυρίζουν ὄλους!

Ἡ Ντάινα ἔχει μισοβγάλει τὴν περικεφαλαία της καὶ ὁ Τζέε ἔτοιμάζεται νὰ κἀνῇ τὸ ἴδιο, τὴν ὥρα πού ὁ Τάν γυρίζει τυχαία τὸ κεφάλι του,

καὶ τοὺς βλέπει. Μὲ μὴ-φωνὴ τρόμου ρίχνεται πρὸς τὸ μέρος τους, μὰ πρὶν προλάβῃ κἀν νὰ ἐπέμβῃ κι' ὁ Τζέε καὶ ἡ κοπέλλα ἔχουν ξεπηθήσῃ ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη τοὺς ἀπὸ τὴ φωνὴ καὶ μόνο τοῦ ὑπερκόσμου ἀγοριοῦ πού ἀκούγεται δυνατὴ μέσα στὰ ἀκουστικὰ τους.

Μέσα ἀπὸ τὶς γυάλινες περικεφαλαίες τοὺς τὰ πρόσωπά τους χλωμιάζουν ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ ἀνατριχιαστικοῦ θανάτου πού καρδοκεῖ ἄρατος κοντὰ τους... μέσῃ τους! Κι' οἱ δυὸ βιδώνουν ὅσο μποροῦν γρηγορώτερα τὶς στρίφιγγες στὶς περικεφαλαίες τους καὶ κυττοῦν τὸν Τάν με εὐγνωμοσύνη. Ἔβρουν ὁμοῦ πὼς δὲν ἔχουν ξεμπλέξει ἀκόμα ἀπὸ τὰ δίχτυα τῆς «Ἐξώκοσμης Ἀράχνης». Ἐβρουν πὼς βαδίζουν μέσα στὸ παγωμένο βασιλεῖό της καὶ πὼς σὲ κάθε τοῦς βῆμα καρδοκεῖ ξὺνα ἐξώκοσμο τέρας πού τὸ ρύγχος τοῦ εἶναι θαμμένο μεῖς αἷμα!

ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΑΧΝΗ

ΟΛΑ ΜΕΝΟΥΝ ἀκίνητα καὶ παγωμένα. Μόνο ὁ χρόνος κυλάει ἀμείλικτα. Οἱ γῆϊνοι σέχουν φτάσει μέσα στὴ μέση τοῦ φριχτοῦ νεκροταφείου

οἱ τῶν πλανητοπλοίων, γιὰτὶ

δέν υπάρχει άλλος δρόμος απ' αυτόν για να περάσουν την κοιλάδα εκείνη τής φρίκης.

Ξαφνικά, από ένα πλανητόπλοιο μέσα ξεπετάγεται μπροστά τους ο έφιαλτικός γεροντάκος! Είναι πάλι ντυμένος με τὰ ίδια ρούχα. Τό μπλε πουκάμισό του χλιοτροπημένο κρέμεται από τὸ κοκκαλιάρικο στήθος του έξω από τὸ παντελόνι. "Ετσι όπως τὸν βλέπουν ξαφνικά μπροστά τους οἱ ἀστροναύτες κοκκαλώνουν. Τὰ μάτια ὄλων γεμίζουν τρῶμο, ἐκτός ἀπὸ τοῦ Τάν. Ἐκεῖνος ξέρει πὼς τὸ πλάσμα αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο γιὰ νὰ τοὺς ἐπιτεθῆ. Κάποιο ἄλλο σχέδιο θάχη καὶ τὸ κυριώτερο προσπαθεῖ νὰ τρομοκρατήσῃ τοὺς πέντε συντρόφους γιὰ νὰ τοὺς κάνει νὰ σκορπίσουν κι' ἐτοῦτο γιατί βλέπει πὼς ὅσο βρίσκονται ὄλοι μαζί, πάντα ὁ ἕνας βοηθάει τὸν ἄλλον τὴν τελευταία στιγμή καὶ δέν μπορεί νὰ πετύχῃ τὸν σκοπὸ του.

Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι βλέπει τὸν Τζίπου πὸ εἶναι ἔτοιμος νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια ξεφωνίζοντας καὶ καταλαβαίνει τὸν ἄμεσο κίνδυνο πὸ ἀπειλεῖ τὸν ἀραπάκο.

—Μὴν κουνήσῃ κανείς! φωνάζει μὲ ὄλη του τὴ δύναμι. Τὸ τέρας αὐτὸ δέν μπορεί νὰ μᾶς πειράξῃ! Μὴ τὸ φοβάστε!

—Ποιὸς σοῦ τῶπε πὼς δέν μπορῶ νὰ σᾶς πειράξω; λέει τὸ γεροντάκι σαρκαστικά.

Μπορῶ νὰ σᾶς κάνω ὅ,τι θέλω κι' ἐσὺ ἀγοράκι, ποτὲ νὰ μὴν εἶσαι σίγουρος ὅταν δέν ξέρεις μὲ τί πλάσμα ἔχεις νὰ κάνῃς!

—Θεὲ μου! μουρμουρίζει ἡ Ρένα. Πὼς μπορεί καὶ μιλάει καὶ τὸν ἀκοῦμε χωρὶς νᾶχη μικρόφωνο;... Δέν εἶναι δυνατόν...

—Οὔτε μεῖς οὔτε αὐτὸς ἀκούει τίποτα! λέει ὁ Τζόε μὲ μάτια πὸ γυαλίζουν. Χρησιμοποιεῖ ἀπλῶς τὴν τηλεπαθητική του δύναμι καὶ μᾶς κάνει νὰ πιστεύωμε πὼς μιλάει!

Ἄντι γι' ἀπάντησι ἀρχίζει νὰ γελᾷ σαρκαστικά. Ὁ Τζόε σηκώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ πιστόλι τῶν ἀκτίνων ἀπὸ τὴ θήκη τῆς μέσης του. Ἄντι γι' αὐτὸ ὅμως, τὴν ἴδια στιγμή, συλλογίζεται πὼς καλὰ εἶναι νὰ ξεβιδώσῃ τὶς στρόφιγγες τῆς περικεφαλαίας του.

Ἡ Νταίνα ὀρμᾶ καταπάνω του τὴν ἴδια στιγμή.

—Τζόε, ἀγάπη μου! φωνάζει. Προσπάθησε νὰ μὴν κάνῃς ὅ,τι σοῦ ὑπαγορεύει αὐτὸ τὸ τέρας!

Ἡ Ρένα τὴν ὄρα πὸ γίνονται ὄλ' αὐτὰ προσπαθεῖ κι' ἐκείνη νὰ βγάλῃ τὸ δικὸ της πιστόλι καὶ τὰ καταφέρει πραγματικά, μὰ ἀντὶ νὰ τὸ γυρίσῃ καταπάνω τσὸν γέρο, σημαδεύει τὸν Τζίπου!

Μὲ μιὰ φωνὴ τρῶμο ὁ Τάν ὀρμᾶ ἐναντίον τῆς καὶ τῆς

ἀποσπᾶ ἀπὸ τὸ χέρι τὸ τρομερὸ ὄπλο τὴν τελευταία στιγμῇ.

—Χέ! Χέ! Χέ! ἀκούγεται τὸ κολασμένο γέλιο τοῦ σατανικοῦ γέρου. Τί τραγώσατε ἀδίκᾳ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ πέσατε ἐδῶ πάνω; Τίποτα δὲν θὰ καταφέρετε στὸ τέλος! Κανεὶς δὲν κατάφερε ποτὲ τίποτα ἀπ' ὄσους ἔπεσαν ἐδῶ πάνω! Γιατὶ δὲν ἀφήνετε καλύτερα νὰ ξεμπερδέψετε ἡσυχᾶ - ἡσυχᾶ μὴ καὶ καλῇ;

—“Ἡσυχᾶ ἔ; μουγκρῆζει μανιασμένος ὁ Τζόε. Τώρα θὰ σοῦ δεῖξω ἐγώ!

—Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὀρμᾶ λυσσασμένος καταπάνω του. Κάνει ὅμως τὸ πρῶτο μένο βῆμα καὶ μετὰ μαρμαρώνει ἐπέτομα.

—“Ἡσυχᾶ, φιλαράκο! λ' εἶ ὁ γεροντάκος σατανικά. Κάθισε ἀκίνητος! Δὲν μπορείς νὰ πᾶς ἐναντίον μου! Κατάλαβέ το!

Ὁ Τζόε ἐξακολουθεῖ νὰ μένη μαρμαρωμένος. Ὁ Τάν κάνει μιὰ ἀπελπισμένη κίνησι νὰ ριχτῇ ἀπάνω στὸ τέρας, μὰ οὔτε αὐτὸς τὰ καταφέρνει γιατί ὁ γεροντάκος τὸν καθ' ἰσχύον τὴν ἴδια στιγμή μὲ τὸ βλέμμα του. “Ἐχει ἓνα τρομερὸ βλέμμα! Ἀκατανίκητο. Δυὸ μάτια ποὺ γυαλιζοῦν κολασμένα!..

Ὁ Τάν καταλαβαίνει ξαφνικὰ πὼς τὸ ἐξώκοσμο ἐκεῖνο “Ὀν δὲν τοὺς ἔχει θανατώσει ἀκόμα γιατί δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιβληθῇ σὲ ὄλους μα-

Πρὶν οἱ ἀστρωναῦτες μας μπουν στὸ «Σύμπαν Ι» γιὰ νὰ ἀπομικρυνθοῦν ἀπὸ τὸν τρομερὸ αὐτὸ πλανῆτη τῆς φρίκης, μέσᾳ ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο τῶν πλανητοπλοίων ἀκούγεται ἓνα κ ἄ λ ε σ μ α !

Οἱ ἀστρωναῦτες μας δὲν διατάξουν νὰ ριχθοῦν σὲ μιὰ νέα περιπέτεια, γεμάτη ΜΥΣΤΗΡΙΟ καὶ

ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΩΔΗ ΔΡΑΣΗ!

ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ

ΠΛΑΝΗΤΗΣ

Ἐνας κόσμος ποὺ καμμιά φαντασία δὲν μπορεῖ νὰ τὸν συλλάβῃ.

Ἐνας ἀόρατος, μυστηριώδης ἐχθρὸς, ποὺ δὲν ἔχει πρόσωπο!

Στὸ ἐπόμενο
8ο τεῦχος μας

ζι. Και τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ γιατί μόλις μένει ἀκίνητος βλέπει πὼς ἡ Ρένα προσπαθεῖ γιὰ ἄλλη μία φορά νὰ πυροβολήσῃ στρέφοντας τὸ πιστόλι τῆς καταπάνω στὸν γέρο. Τὴν τελευταία δὴμος στιγμή τὸ χέρι τῆς μαρμαρώνει καὶ πέφτει στὸ πλάι τῆς. Ὁ Τάν κλείνει τὰ μάτια καὶ ὀρμᾶ καταπάνω στὸ γεροντάκο. Ἐκεῖνος ρίχνει τὸ φλογερὸ βλέμμα του πάνω στὸ υπερκόσμιο ἀγόρι, μὰ τὴ φορά αὐτὴ δὲν καταφέρνει τίποτα. Ὁ Τάν κρατᾷ τὰ μάτια του κλεισμένα καὶ τὸ τέρας δὲν μπορεῖ νὰ τὸν μαγνητίσῃ.

Τὸ υπερκόσμιο ἀγόρι νοιώθει πὼς τὸ κεφάλι του χώνεται στὴν ἄσρακη κοιλιὰ τῆς «ἀράχνης». Καὶ ξαφνικά, σὺν ἡ μαγεία νὰ πέρασε μονομιᾶς γιὰ ὄλους, ρίχνονται καὶ οἱ ἄλλοι τέσσερις μαζί καταπάνω σ' αὐτήν.

—Μὴ τὸν ἀφήσετε νὰ σᾶς ξεφύγῃ! φωνάζει ὁ Τάν θριαμβευτικά. Μᾶς φοβήθηκε γιὰ μιὰ μόνη στιγμή καὶ ἔχασε τὴ δύναμι του!...

Δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του. Τὸ τέρας ποὺ πολεμοῦν δὲν ἔχει πιά τὴν ὄψι τοῦ ἄκακου γέρου. Εἶναι κάτι φρικτό! Κάλι ἐπιαιτικά ἀπαίσιο ἡ καινούργια μορφή ποὺ ἔχει πάρει. Οἱ ἀστρωναυτες αἰσθάνονται πάλι νὰ τοὺς ἐγκαταλείπῃ ἡ θέλησὶς τοὺς μπροστὰ στὴν ζωντανὴ φρίκη ποὺ τοὺς κυττάζει μὲ τὰ πύρινα μάτια τῆς.

Δὲν τοὺς ζαλίζουν μόνο ἡ ἀπαίσια μορφή του καὶ οἱ ἀηδιαστικὲς ἀναθυμιάσεις ποὺ σκορπίζει γύρω του, ἀλλά καὶ τὰ διάφορα θαμνωτικά χρώματα ποὺ ἀλλάζει συνεχῶς λὲς καὶ θέλει νὰ τρελλάνῃ αὐτοὺς ποὺ τὸν βλέπουν.

Μὰ πάνω στὴν ὑστατὴ στιγμὴ ποὺ ὁ κίνδυνος νὰ τὸ παρατήσουν ὄλοι ἦταν μεγάλος, ἀκούγεται καὶ πάλι ἡ θριαμβευτικὴ φωνὴ τοῦ Τάν:

—Τὸ τέρας αὐτὸ εἶναι σὺν ὅλα τὰ ἔρπετά ποὺ ἀλλάζουν μορφές καὶ χρώματα παίρνοντας τὸ χρώμα τοῦ περιβάλλοντος γιὰ νὰ σωθοῦν ὅταν τὰ κυνηγοῦν. Αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι καὶ τώρα φοβάται! Naί, μᾶς φοβάται! Μὴ τὸ ἀφήσετε νὰ μᾶς ξεφύγῃ πιά!

Ὁ Τζέι Μάρτιν ποὺ κρατᾷ τὸ φοβερὸ τέρας πὸ γερὰ ἀπ' ὄλους, σηκώνει ἕνα μεγάλο κομμάτι κρυσταλλιασμένου πάγου ἀπὸ κάτω καὶ ἀρχίζει μ' αὐτὸ νὰ χτυπᾷ μανιασμένα τὸ τερατόμορφο ὄν, ἀνάμεσα στὰ δυὸ κολασμένα του μάτια. Βυθίζει ἀπείρες φορές τὸ αἰχμηρὸ του ὄπλο μέσα στὴ γλυστερὴ κι' ἀηδιαστικὴ ἐπιφάνεια ποὺ παρουσιάζει τὸ κορμί του. Τὸ τέρας ἀρχίζει νὰ τρεμοσβύνη. Τέλος ξεφεύγει ἀπὸ τὰ μανιασμένα χέρια τοῦ Τζέι καὶ πέφτει ἀνάσκελα. Ἀρχίζει πάλι σιγὰ - σιγὰ νὰ ἀλλάξῃ μορφή ἐμπρὸς στὰ ἐκπληκτα μάτια τῶν πέντε ἀστρωναυτῶν. Ξανάπαίρνει τὴ μορφή

του γέρου. Τό μοναδικό από τὰ δυό μάτια πού του ἔχει ἀπομεινεί γερό κυττάζει γυαλίζοντας πρὸς τὸ "Ἀπειρο, ἐνῶ ὁλόκληρο τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ κρανίου του εἶναι θρυμματισμένο, γεμάτο ἀπὸ ἓνα πρασινοκόκκινο ὑγρὸ πού θάβναι χωρίς ἀμφιβολία τὸ αἷμα του.

Καὶ οἱ ἀστροναῦτες μας βλέπουν μὲ ἀνείπωτη φρίκη τὸ τέρας αὐτὸ νὰ ἀλλάζει μορφή γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά! Τὸ θρυμματισμένο κεφάλι του φαίνεται νὰ λυώνη σιγά - σιγά. Μέσα σὲ λίγα λεπτά δὲν ἔχει ὅπομεινεί ἀπ' αὐτὸ παρὰ μόνο τὸ γκρίζο κουρελιασμέ-

νο κοστούμι, καὶ τὸ μπλέ του πουκάμισο, χωρὶς ἴχνος ἀπὸ σάρκες ἢ ἔστω καὶ κόκκαλα! Καὶ τελευταία, ἀκόμα καὶ τὰ κουρέλια αὐτὰ γίνονται ἕνας σταχτὺς ἀχνὸς καὶ ἔξαφα νίζονται στὸ κενό! Οἱ πέντε ἀστροναῦτες μένουν γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα μαρμαρωμένοι ἀπὸ τὴ φρίκη, ἀνάμεσα στὸ φοβερὸ νεκροταφεῖο τῶν πλανητοπλοίων πού οἱ πιλότοι τους ἔχουν πέσει ὅλοι θύματα τῆς ἀνατριχιαστικῆς «Ἐξώκοσμης Ἀράχνης» πού δὲν ὑπάρχει πιὰ. Μετὰ παίρνουν σιγά - σιγά τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ...

ΤΕΛΟΣ

(Ἑλληνικὸ κείμενο: ΓΙΩΡΓΟΥ ΓΑΛΗΝΟΥ)

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

"Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας τῶν Ἑπαρχιῶν ἔχουν τὴ διάθεσι καὶ τὴν εὐχέρεια νὰ μοιράσουν ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΟ ὙΛΙΚΟ (φέιγ - βολάν) τοῦ Περιδικοῦ μας, ἄς μᾶς γράφουν νὰ τοὺς στείλωμε στὴ Διεύθυνσί τους. Ἡ διάδοσις τοῦ «ΤΑΝ» εἶναι τὸ μεγαλύτερο καθήκον γιὰ ὅσους ἀγαποῦν τὸ Περιδικὸ πού φροντίζει ὅσο κανένα ἄλλο γιὰ τοὺς ἀναγνώστες του.

“ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ ΜΑΣ,,

Πίσω από το πορτραίτο του «ΤΑΝ» που δημοσιεύεται σήμερα, υπάρχει μία σφραγιδα μ' ένα νούμερο. Οι αναγνώστες μας παρακαλούνται να φυλάξουν τα πορτραίτα αυτά, γιατί όσοι συμπληρώσουν ώριμες «σειρές» με τα νούμερα αυτά

ΘΑ ΑΠΟΚΤΗΣΟΥΝ ΤΑ ΕΞΗΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ :

1) “Όσοι συμπληρώσουν μία πλήρη σειρά από το (1) μέχρι το (9) και την προσκομίσουν ή την ταχυδρομήσουν στα γραφεία μας—έντός φακέλλου — θα δικαιούνται μία **ΤΡΙΜΗΝΗ ΔΩΡΕΑΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗ** στο περιοδικό μας, η οποία θα τους ταχυδρομηθεί εις την διεύθυνσίν τους **ΕΥΘΥΣ ΑΜΕΣΩΣ**.

2) “Όσοι συμπληρώσουν μία σειρά από το (1) μέχρι το (6) θα δικαιούνται :

ή Να λάβουν **ΔΩΡΕΑΝ** τα 6 πρώτα τεύχη του **ΤΑΝ**

ή Να βιβλιοδετήσουν **ΔΩΡΕΑΝ** τον πρώτο Τόμο μας.

3) “Όσοι συμπληρώσουν μία σειρά από το (1) μέχρι το (3) θα δικαιούνται να λάβουν **ΔΩΡΕΑΝ** τρία **ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ** από τα 6 πρώτα τεύχη μας **ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΝ ΤΩΝ**.

Σ η μ ε ί ω σ ι ς : Οι αναγνώσται των έπαρχιών που έα άναγκάζονται να μάς ταχυδρομούν τα πορτραίτα των ήρώων μας, να γράφουν στον φακέλλο τη διεύθυνσίν τους **ΕΥΚΡΙΝΩΣ** γιά να μπορούμε να τους τα επιστρέψουμε.

Οι αναγνώσται **Αθηνών—Πειραιώς** θα προτέρχονται εις τα Γραφεία μας **ΛΕΚΚΑ 29, 4ος όριφος, ΑΘΗΝΑΙ**.

“ΤΑΝ,, ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΦΑΝ. ΤΑΣΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

Γραφεία : **ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ αριθ. 29 — 4ος όριφος.**

Αριθ. Τεύχους '3'

Διευθόνσεις συμφ. τῷ Νόμῳ : Διευτῆς : **Ν. ΣΑΡΡΗΣ**, Αλ. Πα α-
ναστασίου 11. Αρχισυντάκτης : **Γ. ΜΑΡΜΑΡΔΗΣ**, Α. Φιλίου 3.

Προϋστάμενος Τυπογραφείου : **Σπ. Τελώνης, Ροστοδίου 12**

Ο ΚΑΠΤΑΙΝ ΜΠΡΑΤ ΨΟΦΟΥ. ΣΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΓΙΑ ΨΕΝΑΝ ΚΑΛΟ ΨΑΥΓΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΑΦΗΝΕ ΠΟΤΕ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΝΑ ΠΑΝ ΧΑΜΕΝΗ. ΜΕΣΑ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΥΤΟΣ ΚΙ' Ο ΥΠΟΠΛΟΙ-ΑΡΧΟΣ ΤΟΥ ΕΙΧΑΝ ΒΡΕΘΕΙ ΚΙΟΛΑΣ ΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΕΠΑΙΡΝΑΝ ΕΝΕΡΓΟ ΜΕΡΟΣ ΣΤΗ ΦΑΣΑΡΙΑ!

ΟΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΡΙΚΤΕΙ ΣΤΟΥΣ ΔΥΟ ΝΕΟΥΣ, ΚΑΤΑΛΑΒΑΝ ΠΩΣ ΔΕΝ ΘΑ ΤΑΒΓΑΖΑΝ ΠΕΡΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΥΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΥΣ ΚΑΙ ΤΡΟΤΙΜΗΣΑΝ ΤΩ ΤΟ ΒΑΛΟΥΝ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ. Ο ΜΠΡΑΤ ΚΑΙ Ο ΝΙΚΥ ΠΗΡΑΝ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ "ΕΣΤΕΡ, ΚΙ' ΟΙ ΔΥΟ ΗΤΑΝ ΣΕ ΚΑΚΟ ΧΑΛΙ. ΓΡΗΓΟΡΑ ΟΜΩΣ ΣΥΝΗΛΘΑΝ.

-ΤΙΣΑΣ ΣΥΝΕΒΗ; ΡΩΤΗΣΕ Ο ΜΠΡΑΤ. -ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠΟΚΡΙΘΗΚΕ Ο ΝΕΟΣ ΔΙΣΤΑΚΤΙΚΑ. ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΚΑΤΑ ΠΟΣΟΝ ΘΑ ΣΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΝΑ ΤΗ ΜΑΘΕΤΕ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΟΠΙΣΘΕΝ

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΔΙΗΓΗΘΗΚΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ ΣΤΟΝ ΚΑΠΤΑΙΝ ΜΠΡΑΤ: «ΉΤΑΝ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΝΠΡΟΤ. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥΣ ΠΕΘΑΙΝΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΦΗΣΕ ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΧΑΡΤΗ ΤΗΣ ΠΥΚΝΗΣ ΖΩΝΗΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΩΝ. Σ'ΑΥΤΗΝ ΥΠΗΡΧΕ ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΠΛΑΝΗΤΗΣ...

ΔΕΝ ΕΙΣΑΣΤΕ ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΟΙ ΝΑ ΠΗΤΕ ΤΙΠΟΤΕ, ΕΙΠΕ Ο ΚΑΠΤΑΙΝ ΜΠΡΑΤ. ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΦΥΓΕΤΕ. ΞΑΦΝΙΚΑ ΟΜΩΣ ΕΛΑΒΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟ Η ΝΕΑ ΝΟΜΙΖΟΝΤΟΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ Ν'ΑΧΟΜΕ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΝΙΟ ΠΟΥΜΑΣ ΕΙΣΙΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΜΑΣ, ΕΙΠΕ.

Ι... ΠΟΥ ΣΤΟΝ ΧΑΡΤΗ ΣΗΜΕΙΩΝΟΤΑΝ ΜΕ ΤΑ ΑΡΧΙΚΑ: Κ-Λ4. Ο ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗΣ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ ΑΠΟ ΣΥΡΑΝΙΟ! ΦΘΝΑΞΕ Ο ΝΕΑΡΟΣ ΝΠΡΟΤ, ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΔΙΚΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΜΟΥ!

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ, ΕΙΠΕ Κ' Η ΝΕΑ. ΚΙ'ΑΥΤΟΙ ΠΟΥΜΑΣ ΕΠΕΤΕΘΥΑΝ ΞΕΡΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΗΣΑΥΡΟ, ΚΑΙ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΜΑΣ ΠΑΡΟΥΝ ΤΟ ΧΑΡΤΗ. ΑΝ ΑΝΑΛΑΒΕΤΕ ΝΑ ΜΑΣ ΠΑΤΕ ΜΕ ΤΟ ΞΙΣΤΕΡ, ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ ΤΟΝ Κ-Λ4 ΕΑ ΠΑΡΕΤΕ ΤΟ ΕΝ ΤΡΙΤΟ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ. ΔΕΧΟΜΑΙ! ΕΙΠΕ Ο ΜΠΡΑΤ ΑΠΛΑ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ